

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 108

Ple del Parlament

Sessió 51, primera reunió, dimarts 2 de maig de 2023

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Interpel·lació al Govern sobre la Ryder Cup (posposada) 300-00325/13	5
Proposició de llei de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de la conca fluvial de Catalunya 202-00067/13	5
Interpel·lació al Govern sobre la protecció de la família i la infància 300-00327/13	16
Interpel·lació al Govern sobre la gestió de l'aigua al regadiu 300-00326/13	22
Interpel·lació al Govern sobre la gestió de l'aigua com a bé públic 300-00324/13	30
Interpel·lació al Govern sobre les urbanitzacions amb dèficits urbanístics 300-00320/13	37
Interpel·lació al Govern sobre el transport ferroviari 300-00323/13	43

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 51.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda i un minut. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i les lletrades Anna Casas i Gregorio i Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Territori i el conseller de Drets Socials.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de juliol de 2022 (tram. 237-00005/13). Mesa Ampliada. Presentació i votació de l'informe (informe: BOPC 562, 18).
4. Compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data del 31 de desembre de 2022 (tram. 237-00006/13). Mesa Ampliada. Presentació i votació de l'informe (informe: BOPC 562, 18).
5. Projecte de llei de mesures urgents per a la reducció de la temporalitat, de foment de la promoció interna i d'agilització de la cobertura de llocs de treball amb persones funcionàries de carrera (tram. 200-00012/13). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 561, 21).
6. Projecte de llei de creació de la comarca del Lluçanès (tram. 200-00019/13). Govern. Debat i votació de l'esmena presentada en la tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 551, 22).
7. Proposició de llei de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de la conca fluvial de Catalunya (tram. 202-00067/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 561, 25).
8. Proposta de reforma del Reglament del Parlament de Catalunya (tram. 211-00002/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 548, 3).
9. Proposta de reforma del Reglament del Parlament de Catalunya (tram. 211-00003/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 548, 6).
10. Procediment per a elegir dotze membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants (tram. 284-00001/12). Ple del Parlament. Designació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la Ryder Cup (tram. 300-00325/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la protecció de la família i la infància (tram. 300-00327/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la gestió de l'aigua al regadiu (tram. 300-00326/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la gestió de l'aigua com a bé públic (tram. 300-00324/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre les urbanitzacions amb dèficits urbanístics (tram. 300-00320/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre el transport ferroviari (tram. 300-00323/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.

17. Interpel·lació al Govern sobre l'estat del personal de Justícia (tram. 300-00321/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
18. Interpel·lació al Govern sobre l'educació especial (tram. 300-00319/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
19. Interpel·lació al Govern sobre el model turístic (tram. 300-00322/13). Jessica González Herrera, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les constants ocupacions d'immobles (tram. 302-00278/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 302-00281/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la censura aplicada contra els qui denuncien la creixent inseguretat (tram. 302-00283/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.
23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia catalana de la bicicleta (tram. 302-00279/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.
24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la vulneració dels drets i la garantia de l'habitatge per a tota la població (tram. 302-00284/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.
25. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels boscos en l'actual escenari de sequera (tram. 302-00280/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
26. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les millores socials als barris del baix Besòs (tram. 302-00282/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.
27. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les necessitats dels municipis petits i els micropobles (tram. 302-00285/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.
28. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el pressupost alternatiu sense dèficit fiscal (tram. 302-00286/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.
29. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'economia de plataformes (tram. 302-00287/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bona tarda, diputats diputades. Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària. Els faig avinent que una diputada ha delegat el seu vot per aquesta sessió plenària i que un diputat ha sol·licitat poder votar telemàticament.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, els informo que, en compliment amb allò que estableix la Moció 111/12 del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 906 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Interpellació al Govern sobre la Ryder Cup (posposada)

300-00325/13

Abans de començar l'ordre del dia, els faig avinent que, d'acord amb l'article 160.6 del Reglament, i atesa la sol·licitud formulada pel Govern i el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la interpellació al Govern sobre la Ryder Cup, que figura com a onzè punt de l'ordre del dia, queda posposada per a la sessió plenària següent. Queda modificat, doncs, en aquest sentit, l'ordre del dia.

Proposició de llei de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de la conca fluvial de Catalunya

202-00067/13

Continuem la sessió amb el setè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant del Ple, de la proposició de llei de mesures extraordinàries i urgents per a afrontar la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de la conca fluvial de Catalunya.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya va sol·licitar la tramitació en lectura única davant del Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar elevar al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada.

Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes pels debats de totalitat. Els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascun. En primer lloc, intervindrà el grup parlamentari proponent; per tant, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta Borràs, vicepresidenta. President, consellera, diputades, diputats, som davant d'una situació molt greu, d'una emergència de país: estem vivint una sequera històrica i malauradament les previsions meteorològiques no són esperançadores. Per tant, el moment demana mirada àmplia, responsabilitat, no entrar en politiqueria de pati d'escola i prendre decisions de país. I volem solucions ràpides i eficaces. I això amb un doble enfocament: necessitem aigua ja –pot ser que aquest estiu quedin sense aigua de boca tres-cents municipis, i això no pot ser–, i mesures estructurals també, perquè degut a l'escalfament global seguirem patint episodis de sequera i cada cop, de fet, més intensos.

Ara és l'hora de governar. La ciutadania, els ajuntaments i els sectors econòmics, especialment la pagesia, necessiten que no els fallem, que els ajudem. I nosaltres, Junts per Catalunya, hem parlat i estem parlant amb absolutament tothom. I és amb aquest esperit que hem entrat la proposició de llei de mesures urgents contra la sequera, i els demanem que votin favorablement el seu tràmit per lectura única. No podem marejar la perdiu esperant que plogui, necessitem activar-nos ja; de fet, fa ja un any que hi ha avisos de que calia activar-se.

I hem tirat endavant aquesta iniciativa parlamentària per contrarestar el fracàs de la cimera de l'aigua, en la qual el Govern no va ser capaç de liderar un consens i la resta de partits de moure's de les seves posicions enrocades. Només Junts per Catalunya vam mostrar mà estesa, voluntat d'acord. I hem tirat endavant aquesta iniciativa per aconseguir un punt d'inflexió, per trencar la paràlisi que tenim en aquest moment en la gestió de la sequera i que el país no es pot permetre.

És una proposició de llei executiva, no pas declarativa, que busca trencar l'esperit sancionador i centrifugador cap als ajuntaments del decret llei que unilateralment va aprovar el Govern i que, tot i que s'hi havia compromès i que nosaltres per això vam permetre que prosperés, no ha estat substituït per un de nou. Una proposició de llei

que s'enfoca a col·laborar amb els ajuntaments, amb les administracions, amb els sectors, i acompanyar amb accions i recursos concrets.

Mirin, el 2010, l'ACA tenia un deute de 1.500 milions d'euros, i gràcies a la gestió de Junts per Catalunya avui té un superàvit de 500 milions d'euros. I ja no podem tardar més a invertir-los. Però no només; cal que el Govern, solidàriament i tal com es va fer en la covid, aporti recursos extraordinaris. I, per cert, en aquests moments és quan més es troben a faltar els 21.000 milions d'euros l'any d'espoli fiscal. I també, tal com es va fer en la covid, cal habilitar la contractació d'emergència per a les obres i per a les actuacions.

Tot això és el que inclou la nostra proposició de llei, però contempla també altres aspectes. Per exemple, mesures concretes tant en l'abastament en alta com en baixa. I aquí estem parlant de la nova dessalinitzadora del Foix, de l'ampliació del Tordera, d'infraestructures d'aigua regenerada, de potabilitzadores, de millora de la xarxa de subministrament, de recuperació de pous, etcètera. I tot amb pressupost. Cinquanta milions d'euros, per exemple, per als ajuntaments. Uns ajuntaments per als quals proposem que hi hagi una moratòria del règim de sancions a l'ús de l'aigua fins a l'1 de juliol. Perquè estem convençuts que el que cal és dotar-los d'assessorament i de recursos, que el que cal és acompanyar-los, donar-los un marge de temps.

I finalment, hi hem inclòs també la redacció, en el termini màxim d'un mes, d'un pla de xoc per a la pagesia. El sector agrari –el primer sector– és qui més està patint aquesta sequera, i, per tant, necessita tot el nostre esforç. Perquè en aquest moment ja no estem parlant de salvar la pagesia, estem parlant d'assegurar, de garantir l'alimentació del país.

Per tant, els demanem el vot favorable a la lectura única d'aquesta proposició de llei i restem oberts a estudiar les propostes, les esmenes de millora que ens vulguin fer arribar.

Diputades i diputats, és el moment de governar amb majúscules. Junts per Catalunya ho liderem i ho vigilem de ben a prop.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per posicionar-se, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Bona tarda. Diputats, diputades, efectivament, el moment és greu, la situació és complexa, i lamentablement hem de constatar que estem pràcticament on érem fa quatre setmanes. De fet, pitjor, perquè quan hi ha inacció, quan no es fa res, la situació empitjora. Però, com saben, el nostre grup parlamentari, que s'ha mostrat preocupat per la situació de la sequera ja fa molts mesos, en un gest de responsabilitat hem continuat treballant i posant les nostres propostes per tal de, efectivament, donar resposta a aquella necessitat més urgent, i també la més estructural, que, de fet, és una de les que també centra les nostres propostes.

Per tant, en aquest punt el que pretenc exposar són els arguments a favor d'utilitzar un procediment molt excepcional com és el de la lectura única, que permetrà modificar aquest decret de mesures extraordinàries i urgents que va aprovar el Govern el 28 de febrer i que, en solitari, es va convalidar en aquest Parlament el 22 de març, ara fa més d'un mes.

Primer motiu: per la desorganització i manca d'orientació d'aquest Govern per fer front a la sequera. De fet, el mateix desori que ha afectat aquest cap de setmana tretze mil catalans i catalanes a les oposicions. Un desgavell, un nou caos organitzatiu del Govern de Pere Aragonès, que resulta molt preocupant en aquest tema de la sequera.

Recordem ràpidament la seqüència, després de divuit mesos que portem en alerta. Primer, un decret que es va aprovar de manera unilateral pel Govern sense cap

mena de negociació. Un decret que es convalida amb un compromís clar, claríssim, del president i de la consellera, de portar-lo modificat a un nou decret en quinze dies. Un acord que no s'ha complert. Un decret anterior, una cimera anunciada a reacció. Ja saben que la nostra opinió és que hagués estat bé fer primer la cimera per tenir precisament un decret ja acordat i que no l'haguessin hagut d'aprovar i convalidar en completa solitud. Desordre i desorientació.

Segon, per la manca de lideratge i la pèrdua de confiança cap a un govern que busca culpables, que no assumeix les pròpies responsabilitats i que oblida els acords un cop passades les votacions. A finals de març, com es deia, el Govern d'Esquerra Republicana va convalidar en solitari aquest decret de la sequera perquè uns quants grups, entre els quals el nostre grup parlamentari, ens vàrem abstenir per no posar pals a les rodes. Tot el Parlament ja va convenir aleshores que el Govern de Pere Aragonès anava molt tard i que hauria d'haver tingut un acord ampli sobre aquesta qüestió molt temps abans. Després de tot això, quatre setmanes més tard, res de res. Ha passat un mes. Governar és acció. I, en lloc d'això, aquest Govern es mostra sempre a reacció: multes als ajuntaments, acusacions d'altres administracions, retrets a la resta de grups parlamentaris. Els recordo que el pacte amb el nostre grup parlamentari ha dotat el pressupost amb 700 milions d'euros addicionals per al cicle de l'aigua, més cinc documents que els va fer arribar el nostre president de grup parlamentari, a la consellera i al president. Més accions i menys acusacions. Menys retrets.

Tercer, per la inacció del Govern. El 2008 va ser un gran avís sobre la sequera a Catalunya i aleshores ja es van prendre algunes decisions, algunes mesures. Durant aquests tretze anys, nombrosos experts asseguren que han quedat molts deures per fer. De fet, aquell any, la pròpia ACA ja va dissenyar una estratègia d'actuacions per prevenir el que estem vivint avui, el 2023, però entre el 2010 i el 2017 no es va fer ni una d'aquestes inversions. Tampoc es varen posar a disposició dels ajuntaments recursos extraordinaris per millorar l'eficiència de les xarxes o millorar els pous o els aqüífers. Molt de temps per haver pogut posar en marxa mesures d'estalvi a l'agricultura o haver fet programes específics per als ajuntaments. Masses dies perduts a l'espera d'infraestructures capaces de regenerar i reutilitzar l'aigua. S'ha escollit mirar el cel i esperar que arribin les pluges. Que tant de bo ho facin –tant de bo!–, però tots els índexs de pluviometria indiquen que és necessari prendre mesures estructurals per aprofitar de manera més eficaç l'aigua i tenir sistemes complementaris com les dessaladores o la regeneració.

Quaranta-tres milions d'inversions municipals esperant autorització; dos de cada tres euros de pressupost de l'ACA sense executar, i targeta vermella d'Europa per no tenir la planificació hidrològica a punt. Estem molt preocupats i fa molt temps que demanem que el Govern de Catalunya reaccioni en aquesta qüestió. Portem molts mesos en alerta. Estem davant d'una carència estructural d'aigua. Algú creu de veritat que, vista aquesta situació, no és hora de prendre mesures urgents, valentes i estructurals?

Repeteixo que tornem a estendre la mà al Govern. Saben que ens han tingut en la negociació del pressupost i en fer arribar múltiples propostes per fer front a la situació que estem vivint. Però els motius de votar a favor d'aquesta tramitació de lectura única són la situació actual que ens trobem d'emergència i la falta absoluta d'una resposta per part del Govern. I per això ens veiem obligats a empènyer el Govern amb un procediment tan excepcional.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, vicepresidente. La cuestión es por qué hemos llegado a una situación extrema de sequía. Siempre se lo digo y no me cansaré de hacerlo: por inacción, por dejación de funciones y por la grave irresponsabilidad política de los diferentes gobiernos de la Generalitat de Catalunya, a los que solo les interesa su proyecto rupturista, seguir las directrices ecologistas de salón e impulsar la agenda 2030, esa agenda que es el infierno para el futuro de España.

Pero no solo son culpables los gobiernos de la Generalitat, también lo es el Gobierno de la nación —¿verdad, señores del PSC? En plena sequía se dedican a derruir embalses. Solo en 2021 demolieron 108 embalses hidráulicos. Ustedes, en tiempo de sequía, derruyen los almacenes de agua. Ustedes parece que le están haciendo boicot a España.

Señores diputados, hace años que se podrían haber adoptado medidas, ya que los periodos de sequía son fenómenos naturales y recurrentes. Sin embargo, el Govern de la Generalitat de Catalunya no ha hecho ni una sola gestión, no ha hecho nada.

La proposición de ley de Junts comienza así: «La sequía es un efecto más de la emergencia climática global en la cual estamos inmersos.» No vamos a negar que una de las causas de la situación actual de la sequía es la falta de lluvia y las altas temperaturas. Pero esta situación no tiene su origen en el cambio climático, como todos ustedes nos quieren imponer.

Señorías, el cambio climático ha existido siempre, mucho antes de que ustedes hablaran de él. El problema es que su totalitarismo no admite discrepancia científica ni técnica sobre si hay o no influencia determinante del hombre sobre ese cambio climático; si las medidas que se están adoptando son realmente útiles o no sirven para nada.

VOX lo tiene claro: lo que denunciamos y no apoyamos es esa religión climática de la cual no se puede discrepar y que sirve como argumento para tomar decisiones de forma irresponsable que afectan a todos los españoles. Les recuerdo que el plan de sequía lleva activado desde octubre de 2021. ¿Qué hizo Junts, que estaba en el Gobierno en ese momento? Nada.

Les voy a poner tres ejemplos de su inacción, dejación de funciones e irresponsabilidad. El primero: la Agencia Catalana del Agua en 2022 solo ejecutó un veintidós por ciento de su presupuesto en inversiones en infraestructuras, como por ejemplo el mantenimiento de los pantanos. Segundo: plan de inversiones de la ATL. En el periodo 2019-2023 se debían invertir 150 millones de euros para desarrollar ciento sesenta medidas. Hoy, 2 de mayo de 2023, el plan sigue sin ejecutarse. El tercero: según datos del ACA, cada año se pierden 134 hectómetros cúbicos de agua, lo suficiente como para llenar el pantano de Sau. Además, la ciudad de Badalona pierde desde hace veinte años 180.000 litros diarios de agua y en Olot el cuarenta por ciento del agua potable que llega desaparece.

Señores de Junts, Esquerra, PSC y resto de partidos del Parlamento, ¿la situación de la sequía de nuestra región es responsabilidad del cambio climático o de la emergencia climática? Ya les he demostrado que no. Pero tanto aquí como en el Gobierno de la nación no pasa nada. Ustedes, señores del Partido Socialista y de Esquerra, se agarran al sillón con el objetivo de mantenerse en el poder político por encima de todo y de todos, por encima del bien común y amparándose en su fanatismo ecológico climático.

Todos ustedes serán recordados como el Gobierno que quiso romper España; todos ustedes serán recordados como el Gobierno que quiso arruinar España, y todos ustedes serán recordados como el Gobierno que demolió embalses hidráulicos en tiempos de sequía.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Bé, primer de tot, dir que nosaltres no donarem suport a aquesta lectura única per diferents motius, un dels quals és perquè, més enllà del fracàs de la cimera de l'aigua –que això és constatable, que els diferents grups polítics no ens vam posar d'acord–, el que avui ens presenta Junts no millora massa aquesta solució compartida, almenys en el nostre grup polític.

De fet, no ens proposa massa res de nou que el que ja proposaven a la cimera, i quasi quasi que podríem resumir aquesta proposta de llei en que volen que el règim sancionador entri en vigor l'1 de juliol. La resta de propostes les contempen ja els pressupostos o el pla de conques o d'altres compromisos que ja ha agafat el Govern, no?, com, per exemple, qui no estarà d'acord en posar 50 milions per ajudar, doncs, els municipis a millorar les xarxes? Hi estarem totes d'acord.

Per això dic que, al final, vostès el que ens presenten aquí és, altra vegada, que votem una pròrroga, una moratòria, per començar l'1 de juliol aquest règim sancionador. I no ho entenem, perquè no hem sentit cap proposta de millora, no hem sentit cap qüestionament al règim sancionador. L'únic que sentim és que es retardi fins a l'1 de juliol. I a nosaltres –i ho repetim i ho hem repetit–, al final ens fa pensar en politiqueria de pati d'escola, com ha dit vostè, o electoralisme, de tractar la gent com si no fos capaç d'entendre que, fent aquesta moratòria l'1 de juliol, el que fem és tirar endarrere aquest règim sancionador perquè no afecti les municipals. I nosaltres no hi podem estar d'acord.

Sí, sí que estem en defensar la col·laboració amb els ajuntaments, el diàleg amb els ajuntaments, en col·laborar, que el Govern col·labori amb l'ACA en els plans de sequera, que es posin diners per millorar la xarxa; només faltaria, tot això s'ha de fer. Però, alhora, a qui no està fent la feina perquè no vol, doncs, se l'ha de sancionar, com se sanciona a tothom, i més en aquests moments de sequera que vivim. No ens podem permetre aquest electoralisme barat de fer una modificació tan sols per aconseguir una moratòria fins a l'1 de juliol per aconseguir els alcaldables d'aquest país, d'alguns partits, no dels nostres.

Per tant, nosaltres no hi donarem suport, tot i que sí que en alguns punts hi podríem..., els compartim i, de fet, si prospera hi donarem suport. Però també cal que Junts faci una mirada endarrere. No pot parlar del Govern com si no hi tinguessin res a veure, quan fa quatre dies també estava al Govern i vostès també podien haver governat en majúscules. De fet, a les darreres dècades podrien haver governat vostès en majúscules, i la resta de partits que tenim aquí davant. I no han governat en majúscules, per això estem on estem, vull dir, perquè això no s'arregla en un dia ni s'arregla amb les mesures que vostès ens diuen.

Aquests tres-cents municipis que no tindran aigua..., la majoria de propostes que vostès porten en aquesta proposta de llei no es faran en quatre dies ni en un mes ni en dos mesos, per molt que accelerin la manera d'adjudicar i de fer les obres. Sabem que això trigarà temps. La feina s'havia d'haver fet molt abans. I, si vol, li parlo del sector de la pagesia; penso que no està enfadat per les polítiques d'aquests darrers dos anys, sinó que està enfadat per les polítiques de les darreres dècades. Per exemple, parlant amb un pagès del canal d'Urgell ens deia: «Si s'haguessin fet inversions en el canal, potser ara no ens trobaríem en aquesta situació.» Perquè, clar, cent seixanta anys després de la seva construcció, doncs, amb poques millores que s'hi han fet, està com està. I això penso que ho podem atribuir a tots els governs que han passat per aquí, d'ajudar el sector; però no en aquest cas, sinó en tots els casos.

Sí que ens cal, doncs, deixar aquesta paràlisi endarrere, aquesta paràlisi dels governs de les darreres dècades, que han portat, per exemple, el sector primari a quasi

desaparèixer; o dades significatives que apareixien avui a la premsa: que hem perdut aquest any, ja, un vint-i-quatre per cent dels pagesos –els pagesos ja no estan treballant– per culpa de la sequera. Bé, això és estructural. I aquí s'han de fer molts canvis i hem de decidir quin model de país volem. I en aquesta proposta que ens presenten deduïm que el model que volen és continuar el de sempre, el del *desarrollismo* franquista, que és créixer, créixer i créixer. I nosaltres, amb dessalinitzadores, pensem que no s'arregla el país; el país s'arregla amb un seguit..., amb moltes mesures diversificades, entre les quals, l'eficiència i la reducció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. President, consellera, diputats i diputades, jo crec que la pregunta que ens hem de fer avui és quina capacitat de resposta té un govern en minoria i acovardit davant l'evident pinça que li està fent la «sociovergència» en aquesta situació excepcional de sequera; una situació que exigeix valentia i compromís de futur, i una situació de la que l'única resposta que ens trobem és un govern al que li trenquen la cimera als nassos i es queda acovardit i en un racó esperant a veure si Junts per Catalunya o el PSC prenen la iniciativa i s'hi poden sumar a canvi de negociar un parell d'engrunes.

És evident que fa dos mesos que es va declarar la situació d'excepcionalitat en aquest país, que fa un mes que es va convocar una cimera per a la sequera i que encara avui estem esperant la resposta del Govern davant d'una situació que és urgent. I aquesta proposta de llei és evident que ni resol el problema de Catalunya ni el repte de Catalunya davant la sequera ni ha estat dissenyada per a això; aquest no és l'objectiu ni el motiu pel qual hem fet aquest projecte de llei. L'únic motiu pel qual no hi va haver acord a la cimera i avui tenim aquest projecte de llei és que Junts per Catalunya i el PSC demanen que es suspenguin les sancions als ajuntaments que prefereixen regar parcs i jardins per fer campanyeta electoral fins al 28 de maig, que es suspenguin les sancions als ajuntaments que no volen complir les restriccions de la sequera fins un mes després de la convocatòria electoral. I, en un país on els pagesos ja no poden regar els seus camps, venir aquí a exigir que els seus *alcalditos* i *alcalditas* i els seus candidats, que han de fer campanya (*remor de veus*) d'aquí al 28 de maig, puguin regar parcs i jardins és una falta de respecte al país, i posin-se com vulguin.

Mirin, el decret és fum: hi ha el règim sancionador; hi ha una declaració d'emergència que és innecessària, perquè és evident que estem en una situació d'emergència; uns fons d'ajuts que ja estan compromesos per l'Agència Catalana de l'Aigua i no aporten res, i unes obres que ja estan compromeses als pressupostos de la Generalitat de Catalunya i no aporten res. I fa un mes que bloquegen el país amb l'única excusa que s'aixequi el règim sancionador contra els seus ajuntaments que volen incomplir les restriccions de la sequera.

I és curiós que Junts per Catalunya vingui aquí a parlar com si no es conegués aquest país, quan el seu partit és qui més ha fet –i, sobretot, qui més ha desfet– perquè aquest país no tingui eines per fer front a la sequera que estem patint; el partit que a la sequera anterior es passejava per tots els platós de televisió dient que això de fer dessalinitzadores era fer despesa, que això de l'aigua regenerada era beure pixats de la Catalunya Nord, que el que s'havia de fer era el transvasament del Roine. On està, en aquest projecte de llei, el transvasament del Roine? On està, en aquest projecte de llei, la seva posició, que han mantingut durant aquests deu anys en els que han estat al Govern assumint les responsabilitats d'aigua? Perquè tot el que demanen són totes les competències que han tingut indefinidament des del 2010 fins al 2021,

i no han mogut ni un dit perquè Catalunya estigui en millors condicions per fer front a la sequera.

I el partit –i no ho oblidem– que va malvendre l'aigua d'aquest país, perquè el seu partit és el responsable d'haver fet, per solucionar el forat que havien fet de treure els impostos a les rendes més altes d'aquest país, un concurs vergonyós per vendre l'aigua en alta en aquest país. I el seu partit és el responsable d'haver privatitzat l'aigua a tota l'àrea metropolitana a Agbar i que avui no tinguem espais públics de debat i decisió sobre la gestió d'aigua d'aquest país. I el seu partit és qui dona l'esquena als més de quaranta ajuntaments que estan portats a judici per Agbar cada cop que volen fer municipalitzacions de l'aigua o que volen millorar la xarxa de subministrament, l'accés a la informació i el dret ciutadà a la informació sobre la gestió pública de l'aigua. Aquest és el seu partit, el que ve aquí a parlar de sobirania, però que havia entregat la sobirania i el cicle de l'aigua d'aquest país a Acciona –i l'hi va haver de tombar un tribunal– i a Agbar, i encara avui en patim les conseqüències.

I el seu partit... Miri, els hi posaré un cas que va sorgint a cada sequera en aquest país. Una canonada a Badalona perd 180.000 litres d'aigua diaris des del 2005. Què calia fer per arreglar això? Calia desdoblar tota la canonada, perquè no es podia tallar el subministrament. El 2009 estaven desdoblat tres dels quatre trams d'aquesta canonada. Deu anys després de ser vostès al Govern encara falta el mateix tram per desdoblar, i encara avui seguim perdent 180.000 litres d'aigua al dia. I d'exemples com aquest els en podríem posar d'arreu del país, perquè fa dècades que han abandonat el cicle de l'aigua en aquest país, que l'han volgut malvendre, que han abandonat els ajuntaments, dels quals ara tant s'omplen la boca– durant deu anys a la conselleria en aquest país.

Per nosaltres, evidentment, això és una esmena a la totalitat, però ja ho diem ara. Què necessitem? Necessitem, evidentment, millorar abastaments; necessitem reduir pèrdues. I això vol dir que les empreses que gestionen el cicle de l'aigua en aquest país (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) també s'han de fer responsables de l'aigua que perdem –i amb això ja acabo–, perquè perdem una quarta part de l'aigua en aquest país. Hem de publicar els grans consums d'aquest país i, evidentment, necessitem polítiques que retornin a la ciutadania l'aigua, com un dret públic i un dret humà.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellers*, las cifras de lluvias son dramáticas, y las previsiones no son nada esperanzadoras. Y, lamentablemente, eso es algo que ya han empezado a notar nuestros agricultores, nuestros ganadores, nuestra industria y nuestros negocios.

La situación es suficientemente grave para que toda la ciudadanía haya oído hablar ya de la sequía. Los más afortunados, sencillamente, hablan de ello en los bares y se preguntan, más con curiosidad que con preocupación, si llegará a haber cortes de agua en Barcelona. Y un corte en la ciudad de Barcelona sería más grave de lo que muchos en sus conversaciones de base imaginan, no solo por la incomodidad que generaría, sino también por lo que puede llegar a sufrir la propia instalación.

Quienes tienen negocios más dependientes del agua tienen mucha menos curiosidad y mucha más preocupación, y quienes directamente dependen de su suministro, como la industria y, sobre todo, nuestro sector primario, pues, directamente se desesperan.

Y ¿qué hacen sus representantes? Pues hacen escenificaciones, hacen cumbres, montan paripés y retuercen el reglamento para intentar salir en la foto e intentar engañar a la ciudadanía diciendo que no había nada que hacer.

Y yo quiero repetir aquí hoy, muy claramente, lo mismo que ya dijimos durante la aprobación del decreto. Nadie tiene la culpa de que no llueva –eso es cierto–; pero no es cierto que nadie tenga la culpa de la situación en la que nos encontramos ahora mismo. Y si este Govern pretende trasladar la idea de que ha hecho todo lo que estaba en sus manos, nosotros tenemos la responsabilidad de decirle a la ciudadanía que no es verdad.

Las cifras de precipitación nos llevaban advirtiéndolo dos años, más de dos años. En los últimos diez, doce meses, por no hablar de actuar desde el principio, se podría haber actuado muy decididamente, ejecutar inversiones, algunas rápidas, como aquellas que tienen relación con intentar aumentar el caudal de agua regenerada disponible. Pero que nadie les intente engañar, porque no se ha hecho absolutamente nada.

Y Junts o el PSC, que ahora pretenden aparecer como salvadores..., pues también hay algo que decirles, porque, si en los últimos doce meses había mucho que hacer, la inacción se prolonga a más de quince años atrás. Y ¿qué hicieron el PSC o Junts cuando tenían responsabilidades de gobierno? En la anterior sequía, hace quince años, más de quince años, se planificaron actuaciones –eso es cierto–, algunas ciertamente controvertidas, pero que eran muy necesarias. Y ¿qué pasó? Pues que en cuanto llovió quienes gobernaban respiraron aliviados y guardaron aquellas actuaciones en un cajón. Y ni los que gobernaban entonces ni los que gobernaron después actuaron con responsabilidad.

Incrementar el caudal de agua regenerada, renovar infraestructuras para evitar pérdidas de agua o implementar sistemas tecnológicos que permitan mejorar la gestión no son obras muy vistosas, ni permiten grandes inauguraciones ni, en resumen, son rentables electoralmente. Son actuaciones a las que solamente gobernantes responsables prestan atención y dedican recursos.

Y eso es algo de lo que hemos ido muy escasos, porque, a pesar de todo, a pesar de lo chapucero del decreto, de lo inútil de la cumbre y de lo torticera que es esta lectura única, nosotros sí vamos a actuar con responsabilidad y vamos a poner todo de nuestra parte para que los ciudadanos puedan afrontar esta sequía en las mejores condiciones posibles. No podemos revertir la inacción de quince años, pero sí podemos actuar con responsabilidad y empujar a que las decisiones que se tomen sean las correctas.

En Ciudadanos –y lo digo a menudo porque es verdad– somos gente que viene de la sociedad civil, empujados por la firme voluntad de regenerar la política. Somos médicos que saben que se pueden reducir las listas de espera solo con gestionarlas mejor, muchas veces sin poner ni un euro, o maestros y profesores que saben que no tenemos que resignarnos a ser los líderes en abandono escolar, o somos ingenieros que, como yo, nos desesperamos cuando las infraestructuras solo se utilizan como caramelos en época electoral.

Hoy se debate aquí la tramitación por lectura única y, como digo, nosotros votaremos a favor. Introduciremos, por supuesto, enmiendas que obliguen al Govern a actuar, a ejecutar infraestructuras, a hacer todo lo posible para tener el máximo posible de agua disponible y que no haya que enfrentar actividad y agua. Pero para donde no se llegue –y lamentablemente temo que así será– también incluiremos, para estar prevenidos, medidas para ayudar a todos los sectores que se vean afectados. Y trabajaremos para que, llueva o no llueva –esperemos que sí–, las actuaciones estructurales que son necesarias esta vez no caigan en el olvido.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. Desde el escaño para expresar nuestra posición a la solicitud de tramitación por lectura única de la proposición de ley presentada por Junts per Catalunya, de modificación del Decreto 1/2023, de medidas extraordinarias para hacer frente a la sequía. Un decreto que, como todos sabemos, su aprobación llegó de forma tardía. Un decreto que, además, a nuestro entender, se aprobó mal, porque se pretendió aprobar, primero, un decreto y después celebrar una cumbre contra la sequía, cuando creemos que el orden debía ser justo al revés. Un decreto que, además, llegó, sin consenso. Y un decreto que, además, llegó y se aprobó con importantes carencias e inconvenientes. Carencias, como la falta de concreción de inversiones a llevar a cabo a corto y medio plazo para afrontar la actual situación de sequía; carencias de planes concretos para actualizar y mejorar la red de distribución; carencias también como la financiación de este tipo de inversiones. Pero un decreto que también contenía importantes inconvenientes, como la aprobación de un injusto, al menos en estos momentos, régimen sancionador a los ayuntamientos. Carencias e inconvenientes que, a nuestro entender, deben corregirse de forma urgente.

En este sentido, consideramos que la tramitación por lectura única que interesa al grupo proponente, pues, cumple con los requisitos previstos en el artículo 138 del Reglamento del Parlament de Catalunya. Y por todo ello votaremos a favor de su tramitación por lectura única.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. En Cataluña solo nos acordamos de Santa Bárbara cuando truena, o, mejor dicho, cuando no truena. Ahora, corriendo y de prisa tenemos que invertir en infraestructuras hidráulicas, pero durante los últimos veinte años no hemos hecho los deberes. Supongo que era más rentable políticamente prometer la construcción de una nación ficticia que construir desalinizadoras. Pero bueno, en fin, estamos como estamos.

Yo apoyaré cualquier iniciativa razonable que se tome este tema en serio. A mí esta proposición de ley me parece complementaria al Decreto 1/23. Es perfectamente compatible. Por lo tanto, sí a la tramitación de urgencia; sí a comprometer nuevas infraestructuras en Tordera, en Cubelles y otras; sí a ayudar a los municipios; sí a ayudar a nuestro sector primario.

Por otro lado, también me parece razonable postergar hasta julio el régimen sancionador. Yo creo –lo dije el último día– que sí que tiene que haberlo, porque hay que premiar a los que lo hacen bien y castigar a los que lo hacen mal. Y lo que sí que pido es, al resto de grupos políticos, que se aclaren, que alejen todo partidismo, porque la situación no es que sea grave, es muy muy grave, y urge tomar medidas serias.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Bona tarda, vicepresidenta. President, consellera, consellers, diputades, diputats, crec que començaré igual que altres diputats i diputades dient que la situació és greu. Malgrat els recents períodes de pluja, les reserves estan sota mínims. I, de fet,

avui el Govern ha anunciat que properament 270 municipis més s'incorporaran a l'estat d'excepcionalitat, havent ja vora de cinc-cents municipis en aquesta situació.

Des del setembre del 2021, el pla de sequera està activat i el Govern està acompanyant i consensuant amb tots els sectors les mesures i accions que s'han hagut de prendre en cada cas en funció de l'estat de reserves hídriques; mesures i el decret, per exemple, fa poc més d'un mes..., el Decret 1/2023, amb un ventall de recursos de cara al món local per agilitzar tramitacions, obres i poder aprofitar així cada gota de la qual disposem.

Unes mesures que, més enllà de les restriccions, s'acompanyen amb la posada en marxa a ple rendiment de totes les infraestructures de les quals disposem en dessalinització, pous de sequera i aigua regenerada, aportant en el seu conjunt més de 217 hectòmetres cúbics al sistema; és a dir, l'equivalent als embassaments de la Baells, de Sant Ponç i de la Llosa del Cavall. Per tant, des de la posada en marxa del pla de sequera, de paràlisi res, senyor Vergés, i, senyora Paneque, d'inacció res. Potser inacció és el que ha fet la CHE amb la gestió de la conca hidrogràfica de l'Ebre, tallant d'avui per a demà l'aigua als regants de la zona de Lleida.

Avui ens trobem amb una proposició de llei que el que pretén és, partint del Decret 1/2023, complementar-lo i plantejar altres mesures per fer front a aquesta situació. Una proposició on es demana que, fruit d'aquesta situació excepcional, es tramiti en lectura única, una lectura que el meu grup no s'hi oposarà. I, a més a més, en el contingut, que ja hem pogut anar treballant en diferents reunions amb el grup proponent, doncs, perquè partim de la idea que el president en sessió plenària va traslladar i va demanar a la resta de grups polítics que no es transformés l'aigua en una guerra electoral ni de partits, doncs, treballarem en la presentació d'esmenes per millorar i ampliar el text que han presentat, ja que entenem que l'aigua i la sequera..., s'ha de buscar i s'ha de treballar en base a l'acord, el consens i a l'entesa, fugint d'electoralisme i de partidisme.

Per això presentarem esmenes en quatre àmbits: un primer, treballant en el marc de la Catalunya sencera, de tot el país, atès, com hem vist aquests dies, que la gestió de l'aigua per part de la CHE, Gobierno de España, no és la mateixa que fa l'ACA per part de la Generalitat de Catalunya, treballarem per presentar esmenes, perquè, malgrat que la gestió de les conques no és competència –de totes les conques– de la Generalitat, sí que hem de treballar perquè les mesures que el Govern i el Parlament posen sobre la taula han d'estar al servei del conjunt del país, per a tot el territori i per a tots els ajuntaments del país.

En una segona línia, buscarem també concretar de què parlem quan parlem de agilització de les tramitacions en les inversions que han de poder realitzar els municipis.

En una tercera línia, presentarem esmenes amb la voluntat de refermar i concretar les inversions als municipis i inversions estratègiques de país i inversions d'emergència en la millora de les xarxes de dessalinització i de regeneració. Unes inversions que han estat pactades amb l'oposició en el debat dels pressupostos i que han estat pactades amb el món local, la Federació de Municipis de Catalunya i l'ACM, en les partides extraordinàries que el Govern posarà a disposició dels ajuntaments, tant en alta com en baixa.

I el quart bloc d'esmenes serà una esmena que, lògicament, tocarà el tan debatut i parlat règim sancionador.

Les nostres esmenes buscaran, com ja vam explicar la setmana passada, alinear l'entrada en vigor d'aquest règim sancionador amb la posada en marxa de les ajudes al món local.

Alguns, incomprensiblement, mentre altres sectors com l'agrícola, el ramader tenien restriccions, el que volien fer era eliminar el règim sancionador al món local. Necessitem aquestes eines per fer una bona gestió de l'aigua i per reduir consums,

i, com sempre hem dit, amb la voluntat de dissuasió i no recaptació per garantir el compliment del pla de sequera.

En tot aquest debat, per allò més immediat, voldria recordar que no estem davant d'una crisi puntual, sinó que les projeccions de canvi climàtic assenyalen que en l'àmbit mediterrani les sequeres seran més freqüents i més severes, més intenses en les pròximes dècades, i que coincidiran la major part d'elles amb grans onades de calor. Per tant, cal gestionar l'emergència, sí; però hem d'entendre que l'excepcionalitat esdevindrà normalitat.

I, per tant, demano al conjunt de partits que necessitem que abordem el debat de l'aigua d'una manera transversal, a tots els sectors, i en un debat de país, perquè no podem fer front a aquesta realitat només amb més tecnologia i infraestructures, sinó que haurem de fer-hi front (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo, vicepresidenta– amb canvis d'hàbits socioeconòmics. I per això hem d'abordar en paral·lel el debat sobre la governança i els usos de l'aigua en el context de canvi climàtic on som.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí; em demana la paraula...

Mònica Sales de la Cruz

Sí, demano la paraula per fer una crida a l'observança del Reglament amb relació a l'article 17, que parla de cortesia i de reserva i, per tant, per ell mateix ja diu el que voldria traslladar-los. I també pel 87, per les al·lusions. El nostre grup parlamentari se sent molt orgullós dels alcaldes del país, molts dels quals treballen de manera altruïsta, i creiem que no és de rebut que un diputat en aquesta cambra faci servir de manera despectiva *alcalditos y alcalditas* referint-se a tota aquesta gent. (*Aplaudiments perllongats.*)

Per tant, ell mateix, que és candidat, demostra molt poc respecte per tota aquesta gent que serveix el país. Demanàriem que retirés aquestes paraules perquè no constessen en la transcripció d'aquesta sessió.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per les al·lusions a les que ha fet referència el grup parlamentari, si el diputat vol fer ús de la paraula per si atén la petició de retirar aquestes paraules...

Lucas Silvano Ferro Solé

No, no, jo crec que qui falta al respecte als alcaldes i alcaldesses d'aquest país i qui els empetiteix és qui els utilitza per tapar aquells que no volen complir les restriccions de la sequera, qui els abandona davant d'Agbar –els més de quaranta alcaldes que reben denúncies d'aquest país–, i qui els ha abandonat durant més de deu anys al capdavant de la conselleria.

Són vostès qui els empetiteixen, i crec que la millor forma d'engrandir-los seria que tinguéssiu la decència...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat...

Lucas Silvano Ferro Solé

...de retirar aquest projecte de llei.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per tant, entenc que no retira les paraules. Per tant, queda clar que no retira les paraules.

Acabat el debat, procedirem a la votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant del Ple de la proposició de llei de mesures extraordinàries i urgents per afrontar la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de la conca fluvial de Catalunya.

S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius en contra. *(Pausa.)*

Ho repeteixo, diputats i diputades: procedirem a la votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant del Ple de la proposició de llei de mesures extraordinàries i urgents per afrontar la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de la conca fluvial de Catalunya.

S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius en contra.

Comença la votació.

Amb 104 vots a favor, 17 en contra i 9 abstencions.

Vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramita en lectura única davant del Ple.

Per a aquesta tramitació, la Mesa fixa un termini per a la presentació tant de les esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat que finirà avui dimarts a les 17 hores.

Interpellació al Govern sobre la protecció de la família i la infància

300-00327/13

Continuem, doncs, amb el dotzè punt de l'ordre del dia, donat que l'onzè ha estat posposat per a la propera sessió plenària, que és la interpellació al Govern sobre la protecció de la família i la infància; presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Per exposar la interpellació, té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé; bona tarda, diputats, conseller. La familia es el centro de nuestras vidas, pero no es el centro de las políticas públicas. De hecho, la gran mayoría de la sociedad es consciente de la importancia de la familia, pero desde la Generalitat y el mismo Parlament de Catalunya se les olvida legislar o presentar iniciativas parlamentarias, teniendo en cuenta qué impacto tendrán en las familias de Cataluña.

Y es que las administraciones deben estar al servicio de los vecinos y no al servicio de una ideología, y mucho menos de una ideología irracional que pretende hacer tambalear los cimientos de la sociedad, de la familia e incluso de la propia mujer.

En VOX defendemos que hay que poner a la familia en el centro de toda política pública, incorporando la perspectiva de familia, y esto implica que toda política pública debe tener en cuenta las necesidades y los problemas de las familias, y estar siempre encaminadas a dar apoyo a la maternidad, a la paternidad y a la conciliación.

¿Y qué hay que poner en el centro del debate político? Pues las preocupaciones de las familias en Cataluña. Y si no quieren escuchar a VOX, al menos escuchen a las conclusiones que llegan sus propios chiringuitos, como el Centre d'Estudis d'Opinió, que, en mayo de 2021, publicó un monográfico donde afirmaba que, para más del noventa por ciento de los catalanes, su principal prioridad vital es su familia.

Y es que la familia y el bienestar de los suyos es lo que de verdad importa a la mayoría de catalanes. Pero parece ser que este reconocimiento social no cuenta con un apoyo real y efectivo por parte del Govern. Al contrario, ustedes hacen todo lo posible para debilitar y fragmentar a la familia socialmente, económicamente y moralmente.

De hecho, decir que la Generalitat trabaja abiertamente en contra de la familia es un hecho constatable. Somos la región de España más cara para criar a un hijo

y somos la región con más impuestos propios. En Cataluña no existen deducciones fiscales en el tramo autonómico del IRPF para ayudar a familias o deducir gastos escolares, como sucede ya en muchas otras regiones de España. En cambio, nos encontramos que sí que existen deducciones por donativos a entidades que fomentan el uso de la lengua catalana.

Conciliar sigue siendo misión imposible para muchas familias. Y es que, de hecho, por desgracia se ha normalizado el ir acelerados por la vida. Y esto no puede ser. ¿Sabe que los problemas de conciliación son de las principales causas de estrés de las familias? Y es que la mayoría de familias sobreviven como pueden, incluso, aunque esto les cueste la salud y a costa de renunciar. Y necesitamos políticas públicas que favorezcan la estabilidad familiar, la flexibilidad horaria, la jornada intensiva, que se incentive a las empresas para que sean familiarmente responsables y, en definitiva, necesitamos políticas encaminadas a conciliar la vida familiar y la actividad laboral.

Y es que tampoco son capaces de promover medidas de promoción y de apoyo a la maternidad y a la paternidad, ampliando las bonificaciones fiscales y las ayudas específicas para gastos de las familias, como, por ejemplo, para productos esenciales, el transporte, las guarderías o los comedores escolares, y vincularlas, estas, al número de hijos con el objetivo de fomentar la natalidad frente al invierno demográfico que asola nuestra región.

Después anunciaron la gratuidad de infantil 2 para el curso 2022-2023 como una medida estrella, cuando la realidad ha resultado ser un completo fiasco: el veinte por ciento de las familias sin plaza en Barcelona, y encima es una subvención casi inexistente para aquellas familias que hacen uso de una guardería privada. ¿Pueden explicar a las familias por qué se les penaliza por llevar a su hijo a una guardería privada? ¿Acaso no tienen los mismos derechos a conciliar todas las familias, independientemente de que lleven a sus hijos a la pública o a la privada? Pero es que, es más, los de infantil 1 ya ni existen para el Govern. Y, en este sentido, les pedimos que amplíen la gratuidad real de cero a tres años si quieren realmente ayudar a las familias, y no ofrezcan, como es este caso, migajas, que no hacen más que atentar contra la igualdad entre las familias.

Después, no podemos dejar de manifestar nuestra preocupación por la situación de la infancia en Cataluña, ante un *govern* que despilfarra recursos públicos y contempla con indiferencia el estado demoledor en el que se encuentran más de 400.000 niños en nuestra región. Y es que uno de cada tres niños en Cataluña está en situación de pobreza. Pero el bienestar de la infancia no es una prioridad para el Govern. Y a la vista están las cifras: somos la región con mayor gasto político de España, con un presupuesto, en 2022, de 216 millones de euros anuales para pagar sueldos de altos cargos, y para este 2023 destinarán un total de 244 millones de euros para imponer su perspectiva de género y 2.600 millones de euros para imponer su perspectiva climática. Y es que hay recursos millonarios que hoy en día se están malgastando en chorradas ideológicas, en chiringuitos o subvenciones para medios y sindicatos que deberían destinarse precisamente a crear, pues, una generosa red de protección a las familias y de protección a la infancia. Y es que la solución pasa por tener familias con economías saneadas, poder tener unos servicios públicos fuertes y de calidad, y trabajos estables y bien remunerados.

Además, aunque sea de forma breve, en relación con la infancia hay un fenómeno que nos preocupa también gravemente, y es que hay un gran desconocimiento de los efectos contraproducentes que tiene la exposición de los niños a las pantallas de forma abusiva y continuada, especialmente antes de los seis años. Y es que uno de cada cinco jóvenes atendidos en el Proyecto Hombre es por adicción a las pantallas. De hecho, la adicción a las pantallas pasa más desapercibida que otras adicciones, como por ejemplo el alcohol o las drogas, pero también es peligrosa. Y es que cada vez hay más estudios que afirman que el uso abusivo de las pantallas de móvil y de *tablet* pue-

de provocar trastornos del lenguaje y del sueño en los más pequeños. Además, uno de cada diez menores hace *sexting*. El noventa por ciento de los niños entre ocho y dieciséis años han visitado una web porno y el ochenta por ciento de los jóvenes que ven pornografía tienen comportamientos violentos. Y aquí la Generalitat nos encontramos que, en vez de ayudar y colaborar en la protección de los menores, pues nos encontramos que promueve ideologías y planteamientos políticos que contribuyen a desprotegerlos, como, por ejemplo, emitiendo en abierto en TV3 a la carta un programa de hipersexualización de los niños, como es el programa de *El punt D*, donde se habla de cuestiones como, por ejemplo, la lluvia dorada, la masturbación, fantasías sexuales o, por ejemplo, se impone desde el Departamento de Educación el programa Coeduca't en las escuelas de Cataluña para enseñar a los niños a masturbarse desde la etapa infantil o a promover la pornografía. Porque eso es el Coeduca't. Si no, revisen bien los talleres que recoge este programa del Coeduca't. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, en este sentido, les pedimos que dejen a los niños en paz y permitan a los padres que puedan educar en completa y absoluta libertad, de acuerdo con sus convicciones morales. Y miren, sus ofensivas contra la familia y el matrimonio no conseguirán doblegar los cimientos de nuestra civilización, porque el matrimonio, la defensa del matrimonio, es fundamental para el aumento también de la natalidad, y eso es algo que des del Govern de la Generalitat también deberían tener en cuenta.

Y, en definitiva, conseller Campuzano, hoy le interpelamos para que, de una vez por todas, se pongan todas aquellas cuestiones de las familias, todas aquellas preocupaciones cotidianas, todas aquellas inquietudes que realmente preocupan a las familias de Cataluña. Y, por suerte, en el próximo Pleno, el Parlament podrá hablar de ello. Y podrá hablar de ello gracias a que VOX pone en el centro del debate político la protección a la familia y a la infancia.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora vicepresidenta. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, miri, jo, en aquesta primera resposta a la seva interpellació, procuraré cenyir-me a explicar la política de suport a les famílies que el Govern de la Generalitat està desenvolupant. Però sí que haig de començar expressant-li una discrepància de fons: vostè està atrapada, en el millor dels casos, en una mirada nostàlgica del que potser en algun moment va ser la família, però que no respon gens ni mica a la realitat de les famílies del segle XXI. I a algú com vostè, que li agrada omplir-se de manera retòrica en el seu discurs polític en defensa de les famílies, si vol ser útil de veritat en defensa de les famílies de carn i ossos del nostre país, si em permet, potser tingui una mirada més oberta a la realitat de les famílies. Les polítiques de famílies que són exitoses avui a Europa –no les que promou l'extrema dreta allà on governa, les que són exitoses– són polítiques que responen a la realitat viva de les famílies. No tenen aquesta mirada nostàlgica, un pèl rònega, de la seva intervenció.

I, dit això, sí, el Govern té una sòlida política de famílies. En aquests moments, és més, estem treballant en l'actualització del pla de famílies, jo espero que aquesta tardor puguem presentar un pla nou, posat al dia, amb recursos, amb capacitat. Aquest pla, a més a més, ens ha de permetre avançar en la reforma de la llei de famílies del 2003. Abans que VOX existís, aquest país va elaborar, l'any 2003, una llei de famílies. Vostè l'ha obviat en la seva intervenció; em sobta. Potser desconeix que existeix aquesta llei de famílies.

Hi ha, en aquests moments, un debat en el Congrés dels Diputats. El Govern de l'Estat està impulsant una llei de famílies; una llei de famílies que nosaltres ja

hem advertit que té riscos d'invasió competencial, però que ahora incorpora algunes qüestions que ens semblen rellevants.

I hi ha una qüestió que també m'ha sobtat de la seva intervenció que no n'hagi fet cap mena d'esment. Espanya és l'únic estat de la Unió Europea que no compta amb una prestació universal per a la criança de fills. Aquesta és una demanda que des del Govern..., reiterem al Govern de l'Estat que es necessita justament una prestació universal per a la criança de fills, justament per enfortir les famílies.

Vostè ha fet una afirmació també molt lleugera, no? Diu: «Escolti, la política fiscal de la Generalitat no conté cap suport a les famílies.» No és veritat. Vostè hauria de saber que en els trams autonòmics la Generalitat té deduccions per naixement, adopció de fill, per al lloguer de l'habitatge habitual, deducció per als contribuents que esdevinguin vídues i vídues. I que aquesta política implica, per a les arques de la Generalitat, gairebé 1.200 milions d'euros de deduccions fiscals en l'àmbit de les polítiques a les famílies. Per no mencionar-li també les polítiques en l'àmbit de les famílies, en l'àmbit fiscal, vinculades a l'impost de successions, que formen part també d'aquesta política de suport a les famílies.

Vostè ha menystingut amb una certa alegria, i em sobta, la política més potent que està fent el Govern de la Generalitat, i segurament de les més potents que s'han fet mai a la història de la Generalitat, com és la gratuïtat de l'I2. I vostè la menys-té quan resulta que aquesta política implicarà, per als pressupostos de la Generalitat, una inversió de més de 192 milions d'euros. Ja ens agradaria, senyora diputada, comptar amb més recursos.

Vostè, en la seva diagnosi de la realitat, tendeix a oblidar-se del dèficit català que ofega les famílies de Catalunya. Si la mateixa atenció que vostè dedica a desqualificar l'autogovern de Catalunya la dediqués a defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya davant del dèficit fiscal, és probable que ens ajudés a tenir més recursos per estendre, més enllà d'aquests 192 milions d'euros, la gratuïtat de l'I2. Una gratuïtat que, fonamentalment, s'adreça a les famílies més modestes. Sí, certament, és una política que s'adreça a les famílies més modestes. Cent noranta-dos milions d'euros, gairebé trenta mil alumnes de llars públiques i dotze mil alumnes de llars privades. Ens agradaria anar més enllà d'això d'aquí? Evidentment, senyora diputada. Ens agradaria anar més enllà d'aquí, i si vostè tingués un mínim compromís amb el dèficit fiscal d'aquest país potser ens aniria millor.

O avui mateix, la consellera..., avui en el Govern, la consellera Mas concreta aquesta ajuda de cent euros en material escolar per a l'alumnat de primària amb 500.000 persones beneficiàries. Una política per ajudar les famílies davant de l'increment de preus.

I vostè no ens ha parlat d'una de les polítiques de família més rellevants que fem, que és la renda garantida, la renda garantida per ajudar les famílies més vulnerables. I si vostè fes l'esforç també d'analitzar l'últim informe d'Ivàlua veurà que per a les unitats familiars amb pocs fills la renda garantida és un bon instrument per treure aquestes famílies de risc de la pobresa. I està en tràmit una reforma de la llei de la renda garantida que ens ha de permetre millorar la protecció de les famílies amb molts fills a càrrec. La nostra renda és prou eficaç en aquestes famílies, no prou en les famílies amb més fills a càrrec, i la volem reforçar. Per això el Parlament té en tràmit aquesta reforma, no?

O vostè obvia també, en aquesta seva intervenció, el programa que el Departament d'Igualtat i Feminismes desenvolupa, amb una quantitat important de recursos transferits de l'Estat, de suport a les cures de les famílies; serveis a través d'ajuntaments per facilitar la conciliació de la vida familiar i laboral. Més de 22 milions d'euros invertits en aquesta política.

O vostè obvia també l'existència d'un decisiu pla de prevenció del desemparament per a les famílies amb més necessitats i més vulnerables. O vostè obvia el suport i els ajuts que incrementem en aquest any respecte a les famílies acollido-

res. O vostè obvia les millores que hem introduït en la gestió del carnet de família nombrosa; per cert, molt ben valorades per l'Associació de Famílies Nombroses que agrupa en aquest sector. O vostè obvia les polítiques de suport al lloguer d'habitatges per a gent jove, que formen part d'una política imprescindible per abordar els problemes de la natalitat del nostre país, què és l'emancipació dels joves.

Avui no es pot parlar de manera seriosa de polítiques de suport a les famílies sense parlar de l'emancipació dels joves. Allò que fa que la nostra edat mitjana del primer fill, tant homes com dones, allò que fa que el nombre de fills que les famílies tenen no siguin aquells que volen tenir és justament els problemes vinculats a l'emancipació dels joves. Una política moderna de suport a les famílies és una política de suport a que els joves puguin marxar de casa seva. I les polítiques en el camp de l'ocupació i les polítiques en el camp de l'habitatge que el Govern està promovent van en aquesta direcció. Que hauríem de tenir més recursos? És clar que sí, senyora diputada. Hi insisteixo: ocupi's amb la mateixa energia sobre el dèficit fiscal. Sense política d'emancipació dels joves no podrem millorar les nostres taxes de natalitat, que a aquest Govern li preocupen. L'ambició que tenim amb el nou pla de famílies que el Govern està elaborant és que les famílies catalanes tinguin els fills que diuen que volen tenir. I aquesta és una política que està directament vinculada a aquestes polítiques en l'àmbit dels nostres joves.

Jo espero, senyora diputada, que, més enllà de la ideologia, més enllà d'aquesta mirada nostàlgica d'una família que ja no tornarà, sigui capaç de cuidar-se de les famílies d'avui, que són plurals, que són diverses i que demanen també reconeixement per part de totes les forces polítiques. No pretenguin imposar un determinat model de família; que és respectable per a aquells que el vulguin tenir –ja ho crec que sí–, però que les polítiques públiques no poden respondre a una concepció ideològica de les famílies. És més, l'exemple dels països que van bé en aquesta matèria ens demostra que aquest és un tema que va bastant més enllà de l'esquerra i de la dreta, són polítiques adreçades al conjunt de la ciutadania. En això està compromès el Govern.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, gràcies. Bé, des de VOX estem a favor de la família, i del que estem en contra és de tots aquests experiments d'enginyeria social que el que fan precisament és atemptar contra la família. Després, parlava de que jo feia el meu diagnòstic enfront de la situació de les famílies a Catalunya. I no és el meu diagnòstic, és el diagnòstic que estan vivint, dia rere dia, les famílies a Catalunya. Perquè jo surto al carrer –estic segura que vostè també, com la majoria de diputats d'aquí del Parlament– i parlo amb les famílies. I sé la realitat que estan patint. I com a mare de família nombrosa que soc, també soc conscient de les penalitzacions que estan patint moltes famílies nombroses, aquí a Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)*

Després, vostè m'ha parlat..., perquè avui s'ha anunciat, no?, el xec de cent euros per a material escolar. I jo en aquest sentit sí que li haig de dir que vostès segueixen oferint engrunes socials a les famílies. Perquè avui han anunciat això, que a mi em sembla més una mesura bastant electoralista, aquest xec de cent euros per al material escolar, d'aquells infants de primària –i recalco «primària»–, perquè s'han oblidat de la resta: infantil, secundària... No existeixen? No hi han despeses escolars d'aquests nanos d'infantil o de secundària? Perquè també són molt elevats. I, en aquest sentit, vostè ha dit diferents qüestions.

Després, hi ha una cosa que m'he quedat, no?, que deia que s'estava portant a terme una política sòlida en matèria de família. I vostè mateix, l'altre dia, en una conferència en què va participar deia que..., reconeixia que al llarg d'aquests anys no havien desplegat, de manera sostinguda i persistent en el temps, una política sòlida

i ambiciosa en matèria de família. A qui hem de creure, el conseller d'ara mateix o el conseller de fa uns dies, en aquesta conferència que deia que no havien desplegat de manera sostinguda i persistent en el temps una política sòlida i ambiciosa en matèria de família? A qui hem de creure, a quin conseller? (*Alguns aplaudiments.*)

Miri, conseller Campuzano, vostè podrà dir el que vulgui, però la realitat és la que és. I la realitat és que criar un nen a dia d'avui a Catalunya està considerat un luxe: 819 euros al mes de mitjana, molt per sobre de la mitjana espanyola. De fet, els costos han augmentat un trenta per cent en aquests últims quatre anys. I la taxa de pobresa infantil és la segona més alta de tot Europa. Però és que li diré més: el vint-i-u per cent de la població no pot assegurar el seu benestar i el bon desenvolupament dels seus fills. I a vostè no l'entristeix això com a conseller de Drets Socials? Perquè a mi sí.

Perquè miri, per molt que facin grans titulars, perquè vostès són experts, no?, en ser el Govern de l'estètica, la realitat és que tenim un sistema de protecció social a la infància que brilla per la seva absència, perquè la realitat de Catalunya és que només comptem, doncs, amb un entramat de prestacions i de recursos que són molt escassos i d'accés molt condicionat, que no arriben a totes les famílies de Catalunya. I, en aquest sentit, també els volem demanar que deixin de penalitzar aquells infants que formen part d'una família nombrosa, perquè les famílies nombroses tenen una doble penalització i discriminació; penalització i discriminació que no només pateixen els pares, sinó també, de rebot, els seus fills.

I, en aquest sentit, des de VOX apostem per una administració que defensi que tenir més fills no sigui motiu de penalització i que es reconegui l'aportació d'aquestes famílies a la societat. I no ens cansarem de demanar que és urgent incorporar la perspectiva de família i els drets dels infants a totes les polítiques públiques. Perquè no pot ser que una família –i vostè ho deia– no tingui més fills, doncs, per falta d'acompanyament de l'Administració i falta de suport, no pot ser que una família no tingui més fills per aquest motiu. I, en aquest sentit, cal augmentar la inversió a les famílies. Perquè fracassem com a societat, no?, quan una família jove es veu abocada a abandonar el seu projecte per la manca, precisament, de suport de les administracions, o abocada a endarrerir la seva maternitat i paternitat. I, en aquest sentit, l'altre dia llegia els resultats d'un estudi on es constata que gairebé el cinquanta-cinc per cent de les dones espanyoles voldria ser mare abans dels trenta anys, però que no ho era per una falta de conciliació i de tenir una economia precària. I, en aquest sentit, sí que m'agradaria dir-l'hi, no?, perquè hem vist com la incorporació de la dona dintre del mercat laboral s'ha portat a terme obviant les seves etapes vitals, obligant inclús moltes dones i arrossegant-les a una renúncia d'un fet tan natural i positiu per a ella mateixa com per a la societat en general, com és la maternitat.

I crec que d'aquestes qüestions també se n'ha de parlar. I aquestes qüestions també s'haurien de posar en el centre del debat polític.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller, el senyor Carles Campuzano Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, m'alegro que segueixi les meves conferències. Li aconsello, si m'ho permet, que l'escolti sencera; està penjada a la pàgina web de Nueva Economía Fórum, i veurà que anunciava justament aquesta nou pla de famílies i aquesta revisió de la llei del 2003, que, hi insisteixo, estaria bé que se la mirés.

I si em permet una segona recomanació... En el seu raonament sobre les insuficiències pressupostàries que tenim, si vostè fa l'esforç d'incorporar el dèficit fiscal a la seva anàlisi i a les limitacions de l'autogovern de Catalunya, segurament arribarà

a una conclusió, com tenim la majoria dels diputats d'aquesta cambra: que l'autonomia que ens cal és la de Portugal. La independència és el que volem, justament, per tenir aquelles polítiques que avui, totes, no les podem desenvolupar nosaltres, entre altres coses, perquè són responsabilitat de l'Estat.

Ara bé, amb vostè sí que tenim una discrepància de fons ideològica, que és sobre aquesta mirada nostàlgica, i a la seva última part de la seva intervenció s'ha posat molt de manifest. Miri, els països europeus que millor tenen polítiques de famílies, els països europeus on les taxes de fecunditat i fertilitat són més altes, són els països europeus on hi han més taxes d'ocupació femenina, perquè són també els països europeus on els homes han assumit les seves responsabilitats en la criança dels fills.

En el segle XXI és impossible construir una política de suport a la família que vagi en contra de les dones, del dret de les dones a tenir una feina remunerada. És més, el repte polític –i observi que és el que passa en els països escandinaus– és: justament, si volem que homes i dones tinguin les mateixes oportunitats en el mercat de treball, del que es tracta és de promoure que els homes també s'ocupin de les criances dels fills. En aquells països que això s'obvia, per molt de suport públic que es faci a les famílies, no repunten les taxes de fecunditat, no repunten les taxes de natalitat.

Per tant, la política que ens convé, i que no la farem d'un dia per l'altre, i el pla de famílies anirà en aquesta direcció, perquè pretindrà ser, aquest pla de famílies, un pla de suport a que les famílies tinguin els fills que vulguin tenir; també, com ajudem, com fem, que els homes s'impliquin en les cures.

O en aquesta concepció... Miri, l'expressió de la fortalesa de la idea de famílies és que el matrimoni igualitari, el matrimoni de les persones del mateix sexe, és una expressió enorme de la vitalitat del concepte de famílies: homes que estimen homes, dones que estimen dones i que volen constituir famílies. Això és fantàstic, senyora diputada, és formidable; és l'expressió de la fortalesa del concepte de la família. I, en canvi, vostè ho menysté, ancorada en aquesta nostàlgica i rònega idea de famílies que creuen que ens volen imposar, no?

Senyora diputada, vostès no poden pretendre imposar la seva concepció de família. Les famílies avui són plurals, són diverses. El món previ a la llei del divorci no era un món millor per a les famílies. El món previ en el que la violència d'homes contra dones formava part de la vida privada no era un món millor per a les famílies. El món previ en què hi havia violència sexual en el si de les famílies contra els nens i les nenes no era un món millor per a les famílies.

El que vostès han de reflexionar és quina proposta de política de suport a les famílies volen defensar; si volen defensar aquesta idea antiga i nostàlgica, o volen estar enganxats amb les famílies d'avui. El compromís del Govern de la Generalitat, i crec que el de la majoria de la cambra, és estar enganxat amb el compromís de les famílies reals d'avui, que són plurals, que són diverses, que són diferents, però que demanen polítiques públiques d'acompanyament.

El Govern hi és, hi som i hi serem en la política que estem fent ara, i hi serem més en la política que farem en el futur amb el nou pla de famílies.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies.

Interpellació al Govern sobre la gestió de l'aigua al regadiu

300-00326/13

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la gestió de l'aigua al regadiu; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula, per presentar la interpellació, el diputat Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Estem vivint una sequera que no és sinó el gran avís del que ens espera amb l'escalfament global, i més encara si seguim sense fer els deures amb la transició energètica.

L'aigua, ja ho diuen, és l'or del segle XXI, i, per tant, farem bé d'actuar políticament amb responsabilitat, amb aval tècnic i científic, i no atiar els conflictes, que són molt perillosos, entre els diferents usos de l'aigua, entre els diferents sectors econòmics. Perquè ho necessitem tot en la seva justa mesura. Necessitem indústria, turisme; necessitem, òbviament, agricultura; necessitem preservar el medi, etcètera; i, evidentment, prioritàriament, poder garantir l'abastament domèstic. Per tant, hem d'optimitzar aquest recurs tan escàs amb visió de país.

I és en aquest sentit que hem de saber explicar la importància vital que té l'agricultura per a nosaltres. Hi ha qui diu: «Oh, és que els pagesos sempre es queixen.» A veure, primera, normalment es queixen amb raó. I, segona, no estem parlant de salvar els pagesos i els seus conreus; estem parlant de garantir l'alimentació del país. Per tant, ja n'hi comença a haver prou que es criminalitzi la pagesia, i el que hem de fer és donar-li el respecte que mereix aquesta gent, que és la que ens alimenta.

I a Catalunya, a més, tenim un grau d'autosuficiència alimentària només del quaranta per cent; vol dir que la resta, el seixanta per cent, l'hem de comprar a fora, en un mercat que està alterat per interessos econòmics, per guerres, etcètera. I això, encara –aquest quaranta per cent–, gràcies a que històricament ens hem sabut dotar d'una estructura, doncs..., d'infraestructura de regadiu, que això ens permet regular, distribuir, homogeneïtzar, juntament amb els embassaments, l'aigua al llarg de l'any, i més tenint en compte que estem en un clima d'estius secs. Nosaltres els catalans faríem bé de sentir-nos orgullosos de que a mitjan segle XIX vam construir una infraestructura de regadiu, que és el canal d'Urgell, que en el seu moment va ser, no ho oblidem, l'obra hidràulica més important del món, una autèntica estructura d'estat.

I sense oblidar tampoc que Catalunya, orogràficament, és un país complex. Tinguem en compte que aconseguim conrear només 0,11 hectàrees per habitant –això és la meitat de la mitjana europea i mundial– i, en canvi, per l'altre costat, protegim un trenta-dos per cent del nostre territori amb ZEPAs, zones d'especial protecció de les aus, que això és tres vegades més que la mitjana europea –tinguem en compte aquest balanç. I de la superfície de conreu, que és 1 milió i escaig d'hectàrees –dels 3 milions i escaig d'hectàrees que té Catalunya–, només 340.000 són de regadiu.

Ordres de magnitud que a mi personalment m'agraden molt per recordar fàcilment: de tot Catalunya, una tercera part la conreem, i d'aquesta part que conreem, una tercera part és regadiu. Després veurem, a més a més, que, de la part de regadiu, el cinquanta per cent fem regadiu a manta. I per què és tan important que sigui de regadiu? Doncs perquè una hectàrea de regadiu té una productivitat de vuit vegades una hectàrea de secà. Hi ha una dada inapel·lable: a Catalunya, amb el trenta per cent d'agricultura de regadiu, produïm el setanta per cent dels aliments –trenta per cent de regadiu, el setanta per cent dels aliments–; al món, això és el cinquanta per cent, eh?

Per tant, és evident que sense aigua no hi ha aliments. I, a sobre, encara hi ha qui diu que, en un escenari de cada cop menys aigua, doncs no té sentit el regadiu. Escolti'm, precisament és al revés: el regadiu és l'eina imprescindible que ens permet gestionar l'aigua i l'agricultura amb eficiència; produïm més amb menys. I, en comparació amb el secà, ens permet diversificar els conreus, la tipologia de conreus, ens permet captar més CO₂ i aplicar amb major eficiència i amb menys contaminació els fertilitzants gràcies a la tècnica de la fertirrigació.

El regadiu vol dir agricultura pròspera i competitiva, vol dir ramaderia, vol dir indústria agroalimentària, i tot plegat té un pes del 4,1 per cent del PIB català, i això ho situa en el primer sector manufacturer de Catalunya. Per tant, molt de respecte a aquest sector. Això implica al país arrelament rural i reequilibri territorial. I tal com diu l'economista Francesc Reguant, que és un referent, es culpabilitza erròniament

el regadiu de la manca d'aigua quan precisament és part de la solució. El secà en sequera és desert. Per tant, té tot el sentit desenvolupar el reg de la conca de Tremp, com estan reivindicant de fa temps en aquelles terres, o descartar, per exemple, la macroampliació que hi ha projectada de la ZEPA del Baix Llobregat i centrar-se exclusivament a resoldre –evidentment que sí– la carta d'emplaçament de la Unió Europea; o reactivar d'una vegada per totes el calendari, que està parat i esmorteït, de desenvolupament del canal Segarra-Garrigues.

I, naturalment, cal que els sistemes de reg siguin el màxim d'eficients, i tant que sí: això vol dir gota a gota, vol dir aspersió. A Catalunya, només el cinquanta per cent de les hectàrees són de reg eficient; la resta és a manta, a doll, per gravetat. Això què vol dir? Que aquesta aigua que inunda els camps –evidentment, la que no pot absorbir– acabarà, tard o d'hora, als aqüífers, però a curt termini ens representa un malbaratament de recurs, i això cal revertir-ho. Vol dir que hem de fer arribar aigua a pressió a peu de finca, a peu de camp.

Si ens centrem en els canals d'Urgell, que reguen setanta mil hectàrees i donen aigua de boca a 77.000 persones, un vuitanta per cent de la seva superfície encara és reg a manta, reg ineficient. I el tancament a ús agrícola que es va fer fa pocs dies, i que tots l'hem pogut sentir arreu i que és el primer d'aquestes característiques que es dona als seus cent seixanta anys d'història, està provocant i seguirà provocant unes pèrdues irreparables, gravíssimes. Com també les restriccions de reg que tenim en altres punts del país, com, per exemple, doncs, a Girona –això vol dir poma, sobretot–; als canals de la dreta i esquerra de les Terres de l'Ebre –això vol dir, en aquest cas, avellaners, arròs, vol dir ametllers. Tenim un problema en aquell punt urgent, a les Terres de l'Ebre, amb el cabal ecològic, pel fet de formar part de la Xarxa Natura 2000, i això, consellera, ho haurem de gestionar d'una manera o altra. O, per exemple, al Camp de Tarragona també –avellaners, ametllers, etcètera– i al pantà de Riudecanyes. Gent que està patint, que se'ls hi moriran els arbres. Arreu, les pèrdues poden ser irrecuperables; evidentment, els sembrats de l'any, però sobretot els conreus permanents: vinya, fruiters, oliveres, etcètera.

Per tant, consegüentment, abandonament de terres. I qui arribarà aquí? Doncs fons d'inversió, oligopolis, especuladors, i aquest no és, evidentment, el model que volem. Afrucat, per exemple, va treure una dada l'altre dia que és esfereïdora: es perdran enguany a Catalunya 200.000 tones de poma; això és dos terços de la producció de poma a Catalunya –dos terços–; brutal. Si aquests darrers anys s'hagués avançat com calia en potenciar la modernització dels regadius no estaríem en una situació tan crítica; si s'haguessin fet les obres, per exemple, les actuacions en alta i en baixa que hem presentat fa una estona en la nostra proposició de llei –dessalinització, fuites, regeneració d'aigües, que moltes vegades pot ser utilitzada, la majoria de vegades, en el reg, etcètera–, no estaríem en la situació crítica que estem; si s'hagués fet més èmfasi en les mesures de sensibilització i d'estalvi d'aigua a les zones més poblades, tampoc estaríem en el punt que estem.

El que no li demanarem, evidentment, consellera –i m'agradaria dirigir-me al diputat Lucas Ferro, que abans l'he vist especialment exaltat, tot i que ara veig que no hi és–, és, com va fer en el seu dia el conseller Baltasar, dels comuns i Iniciativa per Catalunya Verds, que va fer dues mesures: primer, resar a la Moreneta –no hi tenim res en contra, però no sé si així ho solucionarem–, i segona, gastar-se una milionada en tubs fantasma que va estendre i que no es van acabar executant mai. Nosaltres aquestes no són les mesures que tirem endavant; nosaltres el que som és realistes i executius, senyor Lucas Ferro.

I, a partir d'aquí, què més cal denunciar? Doncs en la CHE, en els embassaments de la CHE, des de Madrid s'havia d'haver limitat la producció d'electricitat, tenint en compte la nova realitat climàtica, per assegurar les reserves d'aigua suficients. I això..., les nostres companyes del Congrés i del Senat espanyols van entrar preguntes al Gobierno que no han estat mai ateses, que mai ningú ha reaccionat. Però, és

clar, ja ho sabem, senyores i senyors diputats socialistes, i comuns també, que els interessos de l'oligopoli elèctric són els interessos del Estado –què hi farem.

Vaig acabant. La clau de tot plegat és planificar, decidir quin país volem en termes d'alimentació, d'indústria, de turisme, de distribució territorial, de medi natural. I, a partir d'aquí, amb l'aigua que tenim, dimensionar les estructures hídriques necessàries per poder abastir eficientment i suficientment tots aquests usos. Potser així ens adonarem de la importància que té l'alimentació per al nostre país. El que no podem fer és anar reaccionant a cops de timó sense tenir un rumb, sense tenir una cartografia clara.

I ara, a tall de reacció urgent, què es pot fer? Doncs algunes mesures ja s'estan fent, altres s'hauran de fer; per exemple, flexibilitzar la PAC, adequar les assegurances, declarar zones catastròfiques, dotar d'ajuts. I, de fet, en la proposició de llei que hem presentat fa una estona hem reclamat al Govern que redacti, en el termini màxim d'un mes, un pla de xoc per salvar el màxim d'explotacions agràries possibles.

I a la moció següent a aquesta interpellació farem una sèrie de propostes de punts en favor del regadiu de Catalunya. En el torn de rèplica –se m'acaba el temps– faré un focus als canals d'Urgell.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, senyora Teresa Jordà i Roura.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Gràcies, vicepresidenta. Molt bona tarda a totes i a tots, diputades i diputats. És evident que la situació de sequera que patim, aquesta sequera perseverant i severa, condicionarà..., condiona, de fet, des de sempre la feina del sector que ens ocupa, del sector primari.

Deixi'm dir-li que la primera i màxima prioritat, sens dubte, és assegurar la màxima normalitat possible del sector, malgrat la sequera a les conques internes també del nostre país, i ser al costat i arribar fins on no ha arribat la manca de planificació de la Confederación Hidrográfica del Ebro i –deixi-m'ho dir així– també la inacció del Gobierno, almenys fins a dia d'avui, que no han set capaços de portar a terme a la conca de l'Ebre.

El canvi climàtic, d'alguna manera –ho deia vostè, eh?–, ja no són informes ni prediccions esbojarrades. El canvi climàtic ja és aquí. De fet, no des d'ahir, sinó des de ja fa anys. I condiona i, òbviament, condicionarà també moltes de les nostres vides i també totes les activitats econòmiques d'ara en endavant, sens cap mena de dubte. I el sector primari és la baula, la baula més feble de la cadena, perquè sovint bona part de la seva feina consisteix en mirar el cel i veure quin temps farà. I és evident que la sequera no ens ajuda.

Quan a vegades he de parlar de transició energètica, que ho hem fet en moltíssimes ocasions, faig menció del concepte «transició justa». És a dir, que el procés de substitució de les energies fòssils per energies renovables no deixi ningú enrere. Aquesta transició justa és la que també ha de passar amb la sequera. No deixarem ningú enrere. I m'agradaria deixar-ho clar: estem i estarem, com ho hem fet sempre, al costat de la pagesia. No escatimarem cap esforç ni cap recurs perquè el sector primari segueixi bategant i sent el pols d'aquest país.

I és que en el si de les conques internes catalanes, val a dir que portem mesos, molts mesos, treballant per optimitzar el màxim d'aigua que tenim i així poder estirar al màxim la campanya de reg; també amb la poma de Girona, que abans se n'ha parlat.

I vull aprofitar l'ocasió per agrair l'esforç, l'esforç de planificació, l'esforç de sacrifici que fa el sector primari per estalviar aigua en un episodi com el que estem vi-

vint. Perquè, ho reitero, per si algú encara això no ho sap: la pagesia no gasta aigua; la pagesia utilitza aigua per fer aliments, aliments que, val a dir-ho, també són aigua i que qui els ingereix –deixin-m'ho dir així– també és aigua.

Les sequeres cada vegada seran elements més recurrents en el nostre clima, i la clau de volta per sobrepassar aquesta situació és evident que rau en disposar de sistemes de producció resilients, eficients, a aquestes situacions. Això passa principalment per..., i és en el que pivota aquesta interpellació: en la modernització de regadius.

Molta gent també parla aquests dies moltíssim del concepte «rerepaís», eh?, com si hi hagués un país en un primer pla, la metròpoli, i n'hi hagués un en segon pla, més discret, sense dir res, a vegades fins i tot sense molestar. Quan en realitat del que estem parlant no és del rerepaís, sinó que estem parlant d'un dels motors d'aquest país, que és el sector agroalimentari, aquelles dones i aquells homes que produeixen aliments. És per això que el regadiu és una estructura d'estat extremadament important, no només per l'activitat socioeconòmica de bona part dels pobles i de les comarques del país, sinó per la pròpia cistella de la compra de tots els catalans i catalanes.

Entrant en matèria, la política del Govern en matèria de regadius vertebrava o es vertebrava al costat de dos pilars. El primer, la millora i la modernització de les xarxes de reg ja existents per tal d'aconseguir augmentar la seva eficiència –deixin-m'ho dir també així– i la seva sostenibilitat. I l'altra, la segona o el segon pilar, és l'impuls de nous regadius d'alta eficiència per tal de millorar la productivitat i alhora també la sostenibilitat d'aquestes explotacions agràries de secà situades en zones amb moltes limitacions climàtiques. Per això, enguany destinem un total de 70 milions a la millora de reg a Catalunya. En tot cas, a la rèplica també puc entrar en més detall.

Un cas a banda, però, mereix el canal d'Urgell, un canal que ha de ser modernitzat amb urgència i on la nul·la –ho torno a dir: la nul·la– planificació per part de la CHE, en aquest cas, ha fet que el regants hagin hagut de tancar el reg i ho hagin hagut de fer sense cap tipus de planificació i ho hagin hagut de fer d'un dia per l'altre.

El Govern, com va anunciar el president el passat dijous, ja disposa de projectes. De fet, tenim projectes de modernització per a deu mil hectàrees en aquesta zona, amb un import d'uns 170 milions d'euros, justament per a la modernització de l'Urgell. I ha estat, està i estarà acompanyat, doncs, dels regants en qualsevol situació, també en la seva modernització. Però la resposta que reiteradament s'ha rebut –deixin-m'ho dir així també– de Madrid és la mateixa que en el cas de la planificació de la CHE, ha set una resposta extremadament nul·la.

Aquesta és una modernització, si m'ho permeten, que no es pot dilatar més. És imprescindible que el canal d'Urgell sigui més eficient, sigui, evidentment, més resilient. I és per això que estem disposats –ho hem explicat en més d'una ocasió; ho vaig explicar a Madrid, en el si de la Taula de la Sequia, i ho he explicat també en diverses ocasions– a fer el mateix que hem fet amb el canal de Pinyana, i és fer aquesta aportació del seixanta per cent per part de la Generalitat, i demanem i reivindicuem al ministeri, doncs, que hi posi el quaranta restant. També els demano que ens ajudin, en aquest sentit, davant del ministeri per aconseguir la seva implicació en aquesta modernització.

Ara bé, disposar d'una infraestructura eficient és només la primera pota per garantir el regadiu, si m'ho permeten, al nostre país. La situació de sequera persistent que estem vivint està posant de manifest la importància d'una bona governança en la gestió de l'aigua. És clau, la governança en la gestió de l'aigua. I cal dir que allà on aquest Govern i aquest departament hem tingut competències, doncs, hem aprovat mesures progressives. Ho he de dir així i així ho demostrem. Mesures progressives recollides al pla de sequera activat, com bé saben, al setembre del 21 i que ha permès aportar al sistema cent vuitanta hectòmetres cúbics addicionals des de que va començar, diguéssim, l'activació del pla el 2021, des de que hi érem, en aquest cas; una quantitat d'aigua provinent de la dessalinització, com saben, regeneració i recu-

peració també de pous de sequera. Gràcies a això hem pogut endarrerir sis mesos l'entrada en la fase d'excepcionalitat.

Amb aquesta planificació responsable hem evitat prendre mesures dràstiques, deixin-m'ho dir així, sobtades, com les que s'han viscut aquests dies al canal d'Urgell o, justament, aquest passat dissabte també al Segarra-Garrigues, a causa de la falta de previsió de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, previsió que sí que hem tingut nosaltres a les conques internes, com deia.

També vull fer una menció especial a la necessitat d'assegurar els cabals ambientals del riu Ebre, no?, que el senyor Vergés deia: «Consellera, n'hem de parlar.» Ja n'hem parlat. Això ja ho estem gestionant, senyor Vergés. De fet, aquest divendres vaig adreçar una carta a la ministra i a la presidenta també de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre per expressar-los la necessitat d'assegurar el cabal ambiental de l'Ebre per al que queda d'any, per tal d'assegurar també el manteniment de la seva biodiversitat i, òbviament, també dels seus paisatges. Només així podrà arribar l'aigua al conjunt d'arrossars, i no només al conjunt d'arrossars, podrà arribar l'aigua també a les badies i se'n podrà assegurar una cosa vital que és l'equilibri ecològic. A més, aquest cabal també és necessari, extremadament necessari, per protegir les nacres, que necessiten, evidentment, presència indiscutible d'aigua dolça per evitar la propagació dels paràsits que, en aquest cas, les afecta.

Certament també, la Junta de Govern de la CHE governa una part de l'aigua del nostre país d'una manera que no compartim. I ho tornem a dir i a posar de manifest: està prenent decisions massa tard, decisions que inevitablement afecten també la nostra pagesia. Si la CHE realment no està disposada a prendre decisions i gestionar una situació de sequera extrema, els hi demano, entenc que els hi demanem, que es faci a un costat. Si no és capaç de prendre decisions per planificar una situació extrema, els hi demanem que s'apartin i deixin que el Govern de Catalunya prengui decisions i planifiqui, com ha fet a les conques internes de Catalunya, on, malgrat la delicada situació, en cap cas s'ha hagut de prendre una decisió tan dràstica com la d'assecar un canal per la manca justament de previsió.

Una última reflexió: parlem de tot el país. Crec que és molt important: parlar de la sequera és parlar de tot el país. Fa dies que l'actualitat posa molt èmfasi en els regs –molt important–; però, diputades i diputats, tinguem present –ho deia abans el senyor Vergés també– que la superfície de reg suposa poc més del trenta per cent de les terres de conreus del país; el setanta estan en règim de secà, i això ho hem de tenir molt present. És per això que la flexibilització de criteris de la PAC en relació amb els conreus afectats per la sequera no només és important; és extremadament fonamental. En aquesta situació, el departament val a dir que actuem ja d'ofici per determinar l'impacte de la sequera sobre els conreus i així contemplar aquesta situació excepcional en el moment, doncs, de fer els controls per a cadascuna de les sol·licituds d'ajuts que es presentin; a més, evidentment, per agilitzar tràmits també i aprofitar, per exemple, el cultiu per a farratge de les parcel·les que no tinguin viabilitat per a la producció de gra.

En definitiva, som i estarem al costat de la pagesia, perquè ningú –ningú– hagi de deixar de treballar la terra.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per a la rèplica, té la paraula el diputat Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Bé; gràcies per la resposta, consellera. Junts per Catalunya ens hem reunit amb responsables de la Casa Canal, a Mollerussa, i diverses vegades amb pagesos i col·lectivitats dels canals d'Urgell. I la qüestió principal és, com dèiem abans, que al vuitanta per cent de la superfície als canals d'Urgell encara es rega a manta. És, de fet, la darrera gran infraestructura de regadiu pendent de modernitzar en tot l'Estat,

i ni el Gobierno ni el Govern, cap dels dos, no fan prou per resoldre aquesta qüestió. De fet, l'any passat ja es va haver de tancar prematurament abans d'hora i des de llavors entenem que no s'ha avançat en res.

I no és excusa, consellera, del tot que això depengui de la CHE. Perquè, doncs, vostès, a través de l'ACA, hi tenen veu, i, per tant, el que convé és que facin sentir la nostra veu amb fermesa allà dintre.

Urgeix establir el sistema i dotar dels recursos suficients per poder modernitzar els canals d'Urgell, però fer-ho amb realisme. I m'explico. Actualment, existeixen ajuts setanta-trenta per a les collectivitats de regants. Això vol dir, doncs, que l'Administració hi posa un setanta per cent del cost i les collectivitats un trenta per cent del cost per fer arribar l'aigua a pressió a peu de finca. Això està molt bé. Abans era seixanta-quaranta; o sigui, en aquest sentit evolucionem. Perfecte. El problema, però, rau, primer, en que la quantia total dels ajuts que es destinen a aquesta línia és insuficient, i, segona, que, un cop el pagès té l'aigua a pressió a peu de finca, ha de tenir la capacitat de poder estendre i desenvolupar un reg eficient, sigui per aspersió, sigui gota a gota, en el seu camp. I això no sempre és possible. Per què? Doncs perquè els ajuts associats a aquesta segona part –el pagès que el vol estendre en els seus camps un cop té l'aigua a pressió a peu de finca– impliquen que li fem demostrar que aconseguirà un estalvi del trenta-cinc per cent o més en el conjunt de la seva finca, en tota la seva finca. Això una cosa.

Segona, ho haurà d'executar en màxim un any. Això és inviable. La prova és que conec pagesos –hi he parlat–, amb noms i cognoms, que han hagut de renunciar a la subvenció, a l'ajut, perquè, primera, no tenen capacitat per escometre-ho, però, segona, perquè és impossible tenir l'obra acabada en només un exercici, un any. El que cal és poder-ho fer per fases. Ja no dic si estem parlant de persones d'edat avançada. El que caldria és poder-ho fer, per exemple, en cinc anys. Això seria viable.

I caldria també incrementar el tant per cent que hi posa l'Administració, que en aquest cas és del quaranta per cent, i actualitzar els barems del càlcul del modulador. Per exemple, l'Administració per a l'ajut calcula que una hectàrea d'aspersió costa 3.500 euros per hectàrea, quan en realitat estem parlant d'aproximadament 7.500. Si no aconseguim compassar que el pagès pugui invertir en els seus camps al mateix ritme que la collectivitat li fa arribar l'aigua a pressió a peu de finca, què aconseguim? Doncs que s'acabin abandonant terres. I què cauen? Doncs a mans de l'oligopoli especulador, de fons d'inversió, etcètera. I, per tant, entrem en un model que és el que estic segur que ni vostè ni nosaltres no volem.

Des de finals de 2022, la Casa Canal està girant una derrama als seus pagesos regants de vuitanta-tres euros hectàrea/any i, per tant, està creant una guardiola per avançar-se a la modernització del reg del canal d'Urgell. Ajudin també vostès, senyors socialistes, des del Gobierno d'Espanya, senyors d'Esquerra, des del Govern de Catalunya, per donar la volta a aquesta infraestructura vital del nostre país. Oi que són capaços de pactar a Madrid, a Catalunya, a Barcelona? Doncs pactin també per poder ajudar els canals d'Urgell d'una vegada per totes, i que tinguem més fons estatals, més fons europeus. Vostè ha parlat de 10.000; crec que són 11.600 hectàrees anunciades. No és suficient. Onze mil sis-cents hectàrees dels canals d'Urgell..., estem parlant d'un escàs disset per cent.

Necessitem molt més. I hi insisteixo: amb realisme. O sigui, no serveix de res fer una visita electoralista i anunciar 1.200 milions..., que, per cert, són totalment insuficients; a preus d'avui, estaríem parlant de dos mil o més. Però és igual, no serveixen de res aquests anuncis que el que fan és espantar tothom, que, a més a més, són euros que encara costaran més diners si els ha de licitar l'Administració i no es deixa que les collectivitats ho puguin contractar en primera persona.

Però, en qualsevol cas, la solució passa per ser realista i marcar unes taques, uns sectors, començar a dir: «El primer any hi posem 200 milions d'euros», que això ho podem aconseguir segur –hi ha projectes fets; per tant, es poden executar immedia-

tament–, i, a partir d'aquí, calendaritzar els següents anys, perquè igualment, per ràpid que es vagi, aquesta obra no es farà mai en menys de deu-quinze anys, perquè només hi podem treballar els hiverns, que és quan no hi ha reg. Doncs, per tant, fer una proposta realista, començar i avançar.

Per tant, jo li diria que cal més ciència i menys fum. I en la moció subsegüent a aquesta interpellació farem bones propostes per poder afavorir els canals d'Urgell i la resta d'infraestructures de regadiu del nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica de la consellera, té la paraula la consellera Teresa Jordà i Roura.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, vicepresidenta. Diverses coses, senyor Vergés. Jo electoralisme no en faig perquè no tinc temps. Jo no tinc temps. Quan vaig a veure els regants d'Urgell, que, evidentment, ens veiem molt sovint, perquè jo, pagesos, en veig cada dia, i els companys de la Casa Canal..., hi vaig ser l'altre dia, però és que ens havíem vist una setmana abans i ens havíem vist un mes abans. És a dir, m'hi veig absolutament cada dia.

No sé què li van explicar o deixar d'explicar, però fa temps que treballem, en aquest cas, pels projectes de modernització, i, com vostè bé sap, no és la mateixa, la realitat del canal d'Urgell, que malgrat no ser un reg eficient, perquè reguen a man-ta –la realitat–..., o, per entendre'ns, la pressa en modernitzar els propis pagesos que ja reguen, òbviament perquè això val molts diners..., i són 1.200 milions; està revisat el projecte, IVA a banda. No es tracta d'espantar absolutament ningú; al contrari, a través de la llei d'aigües, també vam canviar el seixanta-quaranta pel setanta-trenta. I no s'amoïni, perquè li puc posar ara mateix tots els exemples de tots els regs que estem modernitzant en el nostre país després d'acabar de pagar el deute que ens vam trobar de més de 86 milions pel Segarra-Garrigues quan vam arribar al departa-ment, perquè, evidentment, no es podia fer absolutament cap tipus d'inversió.

A partir d'aquell moment, jo crec que la modernització del reg de Valls, després de vint anys aturada, em sembla que ens hem posat d'acord perfectament amb les collectivitats per modernitzar; estan encantats. I això només ho hem pogut fer de la mà d'ells. No modernitzarem res sense els regants, i això vol dir parlar-hi i aju-dar-los amb totes les comoditats del món. Si això vol dir vint-i-cinc anys en què nosaltres els ajudem a finançar-ho, ho farem. I això és l'acord que hem arribat a la conca de Tremp, per exemple. I aquí, si tots remem en la mateixa direcció i deixem de fer política de molt baix preu, segurament, ens en sortirem amb el sector. Jo crec que hi ha coses que no val la pena fer-les, i crec que al sector agrari no toca gens, en absolut. Tampoc toca amb l'aigua. De fet, hi ha moltes coses que no toca, però amb el sector agrari molt menys.

Em parlava també del tema de la *confederación*. «Alci la veu», diu vostè. Jo, en més d'una ocasió, he demanat a la presidenta... Tinc, de fet..., veuré dimecres el mi-nistre i veuré, el dia 22, la vicepresidenta, i l'hi tornaré a demanar. Ella diu que la Constitució no ho permet. La Constitució espanyola ens permet molt poques coses, no cal que ho expliqui en aquesta cambra. Però bé, en qualsevol cas, ens és igual. El que volem és que aquella opinió se'ns tingui en compte, com tantes vegades la fem servir. De fet, volem ser-hi molt més. De fet, la volem tota, la responsabilitat.

El mes d'octubre ja vàrem alertar, el mes d'octubre del 22, de com estava el pano-rama –deixi-m'ho dir així–, i la resposta va ser: «No us preocupeu, *porque Dios proveerá*.» Aquesta va ser la resposta de la Confederación Hidrográfica del Ebro, I *Dios* no..., doncs no, de moment no.

El senyor Cornellà em mira, però és veritat, Dani. No sé, nosaltres aquesta fra-se no l'hauríem utilitzat mai. Que està molt bé, eh?, si proveeix Déu, només faltaria, i la Moreneta i el que faci falta, però d'això no podem viure.

Això era abans d'acabar l'any. El mes de febrer, m'hi vaig tornar a reunir. Vàrem tornar a alertar. Vàrem tornar a alertar del que podia passar. I, finalment, ha passat, de manera més dràstica del que jo em pensava, el que estava ja escrit que passaria, que és que van tallar l'aixeta d'un dia per l'altre. Aquesta és la realitat.

Però jo, avui, el missatge que voldria donar en aquest últim minut, perquè no entraré en retrets, perquè jo crec que no porten enlloc, i li agrairia que no ho fes, perquè... En fi, bé, facin el que els hi sembli. Però, en qualsevol cas, tenim resposta per a cadascun d'ells. Evidentment, sempre pensant que les coses es poden fer sempre millor. I en això estem, eh?, per millorar, per sumar, per escoltar i perquè ens fiscalitzin. Només faltaria.

Però, en tema de regs, poques lliçons després de poder començar a treballar, eh?, perquè amb les condicions que vam arribar el 16, ja li ben asseguro que no podíem treballar.

Estarem al costat, com hi hem estat sempre –com hi hem estat a les gelades, com hi hem estat amb el míldiu–, del sector; de tot, dels de secà i dels de regadiu. Esperem que amb la connivència del Govern espanyol, que és qui recapta els impostos, com moltes vegades em recorda vostè, i que aquí ens hi pot ajudar a través d'un bon decret de *sequía* i d'ajuts directes, que és el que hem de fer. Perquè, hi torno, no ens podem permetre que, en aquest país, aquells que utilitzen l'aigua per fer aliments i aquells que ens proveeixen d'aliments hagin de deixar de conrear o hagin de deixar de fer aquella feina que tant estimen i que tant bé ens fa, que són els nostres pagesos i les nostres ramaderes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la gestió de l'aigua com a bé públic; presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Interpel·lació al Govern sobre la gestió de l'aigua com a bé públic

300-00324/13

Té la paraula, per a l'exposició de la interpellació, el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, vicepresidenta. Bé, consellera, també parlarem d'aigua en aquesta interpellació, però ho farem des d'un prisma molt diferent que la resta, doncs, d'intervencions –la que hem tingut ara o la proposició de llei que hem estat discutint anteriorment. Nosaltres volem parlar de la gestió de l'aigua des d'una mirada diferent i integral, com a país, perquè pensem que ha arribat el moment de parlar-ne obertament, com a bé comú que és i cada cop més escàs, com ja hem estat parlant, pels efectes de l'emergència climàtica. Una emergència climàtica que ens està posant al davant un greu problema, no només l'energètic, sinó també ara el de l'aigua, amb una disminució de les precipitacions de prop d'un vint per cent en les darreres dècades i una previsió que a les properes dècades continuï baixant aquest tant per cent de pluja. Això vol dir que haurem d'acostumar-nos, haurem de normalitzar la situació que vivim a l'actualitat, on l'aigua és un bé comú, però majoritàriament està en mans privades. De fet, un vuitanta per cent de l'aigua que arriba a les llars dels nostres veïns i veïnes d'aquest país està en mans privades; és a dir, se n'està fent un negoci.

I ara que estem parlant tant d'aigua, més que parlar de temes d'excepcionalitat i mesures, infraestructures, etcètera, el que hem de parlar és de quin model de país volem. I aquí l'aigua també hi té molt a veure. Un model de país on, com sempre,

com s'està fent amb el model energètic, prevalgui la llei de la selva, és a dir, el capitalisme més salvatge: deixem el negoci en mans de lo privat i que, com vostè..., bé, com algú va dir, «Déu proveirà»—on anirem a parar? O podem començar a decidir, com a país, que volem gestionar l'aigua com a bé comú que és i ho volem fer de manera cent per cent pública. I ho volem fer així perquè no volem que l'aigua es converteixi en una font de lluites entre territoris. I que s'hi pot convertir; de fet, ja s'hi està convertint quan veiem, doncs, que a certes parts del país, que, per desgràcia, no són gestionades per l'ACA, sinó per la CHE, s'apliquen unes mesures diferents en un territori..., en un territori, no?, dintre de Catalunya, on s'apliquen mesures diferents. El primer que proposem és que s'ha de treballar per acabar amb això. No pot ser que la CHE controli..., és a dir, l'Estat controli tota aquesta part del nostre país i l'ACA només una altra part. Alhora que també hem de treure totes aquestes empreses que controlen l'aigua d'abastament dels nostres municipis i passar-ho tot a mans públiques, perquè no pot continuar sent un negoci que com més gastes, més rendiment tenen les empreses i més benefici, i l'hem de passar a gestió pública per tenir-ne el control, i que no hi hagi malbaratament.

Fa anys que demanem que l'aigua estigui en gestió pública. I això ho dèiem abans de tot aquest context que ara n'hem parlat. No és una cosa que diguem ara per la situació excepcional de sequera—o no tan excepcional—que ens trobem. Però és evident que davant d'aquest escenari, doncs..., replantegem-nos-ho tot. Enlloc de fer propostes de lleis, tant el Govern fer-les en format decret o l'oposició amb proposicions de llei de modificació del decret, doncs per què no fem el debat real que necessita aquest país, que és quanta aigua necessitem, per a què la necessitem, i en mans de qui està i qui n'està traient beneficis milionaris.

I quan entrem en aquest debat de fons i decidim com a país com responem aquestes preguntes, després podrem parlar de quines infraestructures són necessàries o de cap a on hem de treballar en els diferents sectors. Mentrestant, la guerra de l'aigua ja ha començat i ja ho veiem: sectors econòmics com el turisme tenen l'aixeta oberta i al sector primari, doncs, se li tanca l'aixeta, com hem estat parlant amb anterioritat.

Per tant, aquí el que hem de tenir és un control de l'aigua des dels rius fins a l'abastament municipal. Ha de ser íntegrament tot de gestió i control públic, i ha de ser clar i transparent, cosa que en l'actualitat no és així.

Aquestes empreses que controlen el setanta o vuitanta per cent de l'aigua que arriba a les nostres llars són les que posen problemes a les municipalitzacions, a les remunicipalitzacions. I això ho hem vist quan més de quaranta ajuntaments han estat portats als tribunals per tan sols voler remunicipalitzar l'aigua. Això ens demostra que s'està fent un negoci d'un bé comú. I per aquí no hi podem passar.

Per tant, demanem en aquest Parlament de Catalunya que es posicioni clarament per canviar la legislació actual i que tots els municipis de l'àrea metropolitana—tots els municipis de l'àrea metropolitana—puguin remunicipalitzar els serveis d'aigua sense cap tipus de problema. I saben que això no és així, perquè hi ha ajuntaments com Ripollet que ha hagut de portar el Consell Metropolità als jutjats perquè aquest no es mou i no els permet remunicipalitzar. I, mentrestant, la Generalitat xiula, perquè aquesta proposta de modificar la legislació ja l'ha portat la CUP a les diferents modificacions de la llei d'acompanyament dels pressupostos dels darrers anys. I sempre—sempre—ens hem trobat amb els partits de govern i fins i tot amb els majoritaris de l'oposició, com el PSC, que també governen el Consell Metropolità, juntament amb els comuns, amb Junts, amb Esquerra, doncs, que no deixen que els ajuntaments puguin remunicipalitzar. I hem d'anar i hem de caminar per aquí: facilitar la feina, facilitar el control. I al fer que els ajuntaments puguin controlar, això també serà transparència davant l'opacitat actual, que no sabem què gasta cadascun i cada sector.

Com deia abans, l'aigua no pot ser una font de conflictes entre territoris ni entre sectors econòmics. I ho està sent. Trobem ja conflictes històrics com la Plataforma

en Defensa de l'Ebre, el Grup de Defensa del Ter, la Plataforma pel Riu Siurana. que totes exposen el mateix: totes defensen com l'aigua s'ha de gestionar correctament, que ha d'estar en mans i al servei del territori, i no per capitalitzar-la, com es fa en alguns llocs, o destinar-la amb grans transvasaments cap a d'altres sectors, amb els perjudicis que provoca als territoris afectats.

Per tant, l'aigua ja és un conflicte. I també ho és les centrals hidroelèctriques. Perquè, no ens enganyem, avui falta aigua, però el 2019, 2020, 2021, tots i totes vam veure com certes empreses, sobretot una que es diu Endesa, malgastava l'aigua dels nostres rius per produir energia, per produir electricitat, perquè en aquells moments la pagaven molt bé i els hi sortia molt a compte deixar anar l'aigua de tots i totes per enriquir-se –per enriquir-se– amb un bé comú. Això tampoc no ho podem permetre. Aquí, gràcies a la iniciativa de la CUP, amb el consens del Govern, s'ha fet l'energètica pública, s'està treballant perquè tornin a ser públiques aquestes centrals hidroelèctriques. Però és que, en el fons, el que hauríem de fer és nacionalitzar-les sense cap tipus de complex. Nacionalitzar totes aquestes centrals, les de l'ACA i les de la CHE, i acabar amb aquesta màfia que tira l'aigua i que es fa rica generant energia a costa dels ciutadans i les ciutadanes.

I aquí el nostre company, l'Arnau Bosch, ens ho deia molt clar; regidor de Sant Quirze de Besora, que ens deia que les concessionàries no respecten ni els cabals ecològics ni els que poden derivar segons la llei. I això només al seu municipi, un petit municipi. Imagineu-vos les grans centrals hidroelèctriques que hi ha en altres embassaments com estan funcionant. Segurament les de l'ACA estan més controlades perquè són més petites, però a les de la CHE hi ha descontrol, perquè són molt més grans i molt més productives. I aquí, com a país, hem de decidir com ens hi posem i no permetre que la CHE continuï fent de les seves –és a dir, l'Estat espanyol–, sinó que com a país ens hem de plantar i també controlar tots els rius de tot el territori.

El Canal d'Urgell. L'altre dia parlava amb un pagès, amb en Jaume, i em deia: «Nosaltres entenem perfectament que se'ns talli l'aigua, però que es modernitzi el canal, que ens ajudi algú a modernitzar el canal per poder gestionar millor l'aigua, que ens diguin una mateixa política a tot el país, que si no podem conrear, que ens ho diguin, però que no esperin a dir-nos que no hi ha aigua quan ja hem conreat, amb els costos que té això per al sector.» I amb les males polítiques que s'han fet durant tots aquests decennis, que han ensorrat completament (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) el sector primari, i ara, a sobre, després de conrear, els hi diem que no tenen aigua. Això no pot ser. No pot ser que hi hagi aquesta doble vessant a la CHE i l'ACA; uns diguin unes coses, uns altres en diguin unes altres, i mentrestant...

La vicepresidenta segona

Diputat...

Dani Cornellà Detrell

...el sector primari vagi desapareixent. Continuem després.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, Teresa Jordà i Roura.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Si li sembla, senyor Cornellà, a la segona part entro en el tema de les hidroelèctriques. Però deixi'm fer unes quantes reflexions, eh? Evidentment, l'aigua és un recurs finit, i si no n'era prou, d'evident, el context, evidentment, d'incertesa profunda i de prolongada sequera que vivim, doncs ho ha posat, sens dubte, de manifest.

Davant d'aquesta situació –amplio el que deia fa uns instants, eh?, amb referència als regadius i que vostè també n'ha fet referència–, és imprescindible disposar d'una infraestructura hídrica evidentment eficient, resilient i capaç d'utilitzar l'aigua el màxim de vegades possible, perquè som a la conca del Mediterrani i, evidentment, aquí el clima és el que és i la manca de pluges, doncs, diguéssim, tampoc és una novetat, i això, agreujat pel canvi climàtic, doncs, evidentment, no fa més que accentuar-ne aquest dèficit. Aquí saben que hi estem esmerçant esforços des de fa temps.

Ara bé, aquesta és només la primera pota per garantir la disponibilitat d'aigua. Aquests dies, amb el tancament dels canals d'Urgell i del Segarra-Garrigues, s'ha posat de manifest la importància de la bona governança, com deia abans, i que, de fet, vostè n'hi està fent referència, perquè entenc que aquesta interpellació també parla justament de governança.

Tenim un país amb dues gestions –vostè hi ha fet referència–; dues gestions..., que s'ha descobert per gran part de la nostra ciutadania que aquesta doble realitat existia, no? Si parlem de les conques internes, la dels rius que neixen en territori català i desemboquen a la Mediterrània, ens ocupa a la Generalitat de Catalunya i a l'Agència Catalana de l'Aigua, i les conques intercomunitàries, en aquest cas, doncs, la dels rius que travessen diverses comunitats autònomes, l'Ebre, el Segre, les dues Nogueres i el Garona, doncs, en aquest cas, al Govern de l'Estat i a la CHE.

Això és important, perquè ara s'està fent evident que cal planificar. Jo crec que els verbs que més hem d'utilitzar justament són «gestionar» i «planificar». A les conques internes hem planificat; segurament per a uns no ho hem fet prou bé, però bé, en qualsevol cas, hem planificat. I fruit d'aquesta planificació des de fa dos anys..., ens ha permès, doncs, endarrerir sis mesos l'entrada en fase d'excepcionalitat a les conques internes –ho deia fa una estona– amb el pla de sequera, amb l'aportació d'aquests cent vuitanta hectòmetres addicionals, o amb les restriccions de consum d'aigua a la conca del Fluvià-Muga, decretat a l'octubre del 21.

A més, estem accelerant també els projectes d'infraestructures orientades, com bé saben, a la garantia d'abastament –n'hem parlat a bastament–, com és la dessalinitzadora de la Tordera i la de Foix, o les dues estacions de tractament d'aigua potable del Besòs i l'estació, també, de regeneració, en aquest cas, de Sant Feliu de Llobregat.

Tot aquest temps hem treballat amb l'objectiu de salvaguardar l'abastament domèstic, eh? –tot aquest temps. I aquí l'ACA ha tingut un paper, si m'ho permeten, protagonista. Des de fa encara no dos anys..., jo no puc dir-ho d'abans, però des de fa gairebé dos anys hem treballat amb transparència, combatent la desinformació –perquè n'hi ha molta, n'hi ha massa–, fugint de l'alarmisme i dels missatges distorsionats, sobretot amb previsió; ho hem fet amb constància, al costat dels municipis i de la gent, i construint consensos, encara que, segurament per una qüestió del panorama polític, doncs, a aquests consensos costa –costa– d'arribar-hi. Per aquest motiu reclamem que el Govern de la Generalitat tingui veu a la CHE –ho acabo de dir també en la interpellació que ha precedit aquesta–, perquè les seves decisions, les decisions de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre –també ho deia el senyor Cornellà–, tenen un gran impacte sobre el nostre país i sobre la nostra pagesia, i després la Generalitat, els ajuntaments, les comunitats de regants, han de donar resposta a les conseqüències; que la donarem, òbviament perquè ja hi estem treballant, però, en qualsevol cas, després d'una decisió feta a l'últim segon de l'últim minut.

De fet, concretament, la gestió dels canals d'Urgell i el Segarra-Garrigues impacta de manera directa a més de cent mil hectàrees dels conreus de casa nostra, i no podem perdre ni una sola hectàrea de terra.

Però si bé la gestió de l'aigua a Catalunya és diferent segons si es tracta, com dèiem, de les conques internes o de les intercomunitàries, cal posar de manifest que, de fet, segons recull la llei de bases de règim local, la competència de l'abastament dels municipis és dels ajuntaments. Els ajuntaments tenen la competència de la gestió en baixa i són ells qui poden decidir si és millor exercir gestió directa, una ges-

tió indirecta o una de mancomunada, per exemple. Perquè és, en aquest cas, la seva competència. Això, a dia d'avui, és així, i des del Govern no els podem obligar a fer un tipus de gestió o una altra. El que sí que podem fer des del Govern, i fem, és acompanyar-los. Ser al costat dels municipis i dels ens locals. I el que sí que estem fent des del Govern, a través de l'ACA, és crear..., perquè aquesta sí que era una de les obsessions en el moment d'assumir aquestes competències, la creació de l'oficina de suport al món local per oferir-los assessorament tècnic –vital, molt important; vostè hi ha fet referència, també-, tant per la seva decisió d'un determinat tipus de servei, com per ajudar-los en qüestions tarifàries, en qüestions jurídiques, d'elaboració d'ordenances, de plans directors..., de fet, del que els propis ajuntaments requereixin –tots coneixem la realitat, també, dels nostres municipis, sobretot dels més petits, eh?-, perquè som conscients que molts ajuntaments, sovint també per la seva mida, doncs, no disposen del personal o dels recursos humans suficients per fer-hi front.

I és que una política pública d'un bé escàs com és l'aigua i en un context d'acceleració de canvi climàtic no es pot pretendre gestionar únicament des de l'oferta –i això ho he sentit dir poc en aquest Parlament; de fet, sí que ho he sentit dir per part del seu grup i per part d'algun altre grup-, crec que això és molt important, cal també fer-ho des de la demanda. I això vol dir ser corresponsables de la situació. Això vol dir ser extremadament coherents, si m'ho permeten, amb els nostres actes. I sobretot, des del Govern, ser molt exigents amb els usos que se'n fa, de l'aigua.

Però allunyem el focus de la situació actual. Les projeccions de canvi climàtic cap al futur assenyalen que la coincidència en els temps de sequeres i les onades de calor –també n'hem parlat moltíssimes vegades aquí al faristol-, doncs, serà un dels fenòmens que es produiran amb més freqüència aquest segle XXI. Així, el Servei Meteorològic de Catalunya, de fet, ens alerta que el que vam viure l'any 2022 només ha estat un tastet. I és per això que, a més de planificar, a més d'implementar les infraestructures orientades a la garantia d'abastament, que n'hem parlat, a més d'això, també hem d'acompanyar la ciutadania, els ens municipals i el teixit econòmic i social envers una gestió més austera, també ho hem de dir, perquè l'aigua és un bé finit; més austera i, evidentment, més eficient de l'aigua.

A més a més de tot això, aquest Govern, també –i vostès ho saben-, doncs, constituïrem, aquest proper mes de juny, la Taula Nacional de l'Aigua, la qual cosa requerirà que tinguem totes i tots la mateixa informació. Això es clau, és cabdal, perquè si no tenim la mateixa informació, aleshores hi ha desinformat i és molt difícil –és molt difícil-, és pràcticament impossible, malgrat els interessos legítims polítics, que ens arribem a posar d'acord. Requerirem que aquesta informació sigui, evidentment, veraç. I aquesta Taula Nacional de l'Aigua ha de ser l'espai de debat sobre la governança i sobre, també, el que parlava vostè, que són aquests usos de l'aigua en el context de canvi climàtic i disponibilitat, també, minvant d'aquest recurs hídric, que, hi torno, és un recurs finit.

Aquesta taula neix també del reconeixement que l'accés a l'aigua i el sanejament és un dret humà. És un dret humà essencial per a la vida i un bé comú que necessita un model de gestió pública –estic absolutament d'acord amb vostè-, una gestió pública i una governança democràtica amb participació ciutadana –tothom hi ha de poder dir la seva, evidentment-, transparència i sobretot, també, rendició de comptes. De fet, l'objectiu d'aquesta taula, que comptarà amb tots els actors implicats, ha de ser el que haurà de vertebrar el pacte nacional per l'aigua, un pacte que tingui present el benestar de les persones –imprescindible-, però també la biodiversitat, eh? –la biodiversitat-, que és la segona cara. Sempre diem que, al final, l'emergència climàtica té dues cares. És la biodiversitat, d'un cantó, sens cap mena de dubte, que moltes vegades ens n'oblidem. I aquest pacte ha de tenir present la biodiversitat i el benestar de les persones en aquest context de canvi climàtic i també els marcs de governança de tot el cicle, del cicle complet de l'aigua. I un pacte, també, que tingui

present la disponibilitat del recurs hídric i, en base a aquesta disponibilitat, també estructuri l'ús del conjunt dels usos d'aquesta aigua.

El clima Mediterrani –i acabo– es caracteritza per una manca de precipitacions. Ho sabem. Habitem en un país on no sap ploure, no plou prou, i això s'accentuarà cada vegada més. Davant d'aquesta situació, doncs, és imprescindible disposar d'una infraestructura hídrica, com deia, eficient, resilient i capaç d'utilitzar l'aigua el màxim de vegades possibles. Però, per infraestructura que fem, la disponibilitat d'aigua sempre serà un recurs finit –sempre. I és aquí on rau la importància de la governança, si m'ho permeten, justament, en un ús, o l'ús, en aquest cas, d'aquest bé tan preuat que és l'aigua.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Consellera, sí, ja hem parlat a vegades de la gestió de la demanda, perquè pensem que en aquesta nova nova cultura de l'aigua..., ja no ens val la nova cultura de l'aigua i prou, aquesta ja té moltíssims anys i ens trobem en la situació que ens trobem, cal una renovació d'aquesta cultura de l'aigua. I, sí, parlem de la gestió de la demanda, perquè al nostre entendre és això el que hauríem de fer des de l'Administració pública: gestionar la demanda. En cap cas gestionar l'oferta, com a vegades sembla que s'estigui fent en aquest país, de més demanen, més oferta, no?, com si precisament no fos un recurs finit, com vostè ens acaba de dir. I ens fa por, perquè ens parlen de dessalinitzadores amunt i avall, com si l'aigua fos un recurs precisament infinit. I no, nosaltres pensem que és finit i que s'ha de gestionar correctament la demanda: tal hi ha; tal, doncs, arriba a la indústria, al sector primari, a la ciutadania. I sempre –sempre– planificant, gestionant la demanda, no deixant-ho tot en mans de l'oferta.

Però, com parlàvem abans, nosaltres sí que pensem que s'ha de garantir sempre el que necessitem, però s'ha de garantir mitjançant altres polítiques, com, per exemple, l'estalvi i el consum responsable. I el complement amb fonts d'aigua no convencionals, doncs, en tot cas, són mesures molt excepcionals, al nostre entendre, per casos com aquests, que ja hem arribat fins aquí i ja no hi ha més; per tant, s'han d'utilitzar aquestes fonts d'aigua no convencionals. Però això no ha de ser un fet estructural del país, ha de ser una estructura de país, perquè té uns costos energètics i mediambientals importants, i també econòmics.

Per tant, aquí el que ens cal són mesures de gestió i prevenció per no perdre ni disponibilitat ni qualitat. I aquí és quan nosaltres parlem..., bé, el que li dèiem abans: quin model de país volem? Podem..., d'alguna manera, se'ns està proposant actualment que deixem l'aixeta oberta al sector turístic, que no passa res, que aquest estiu que vinguin a finals d'agost principis de setembre ja veurem com estan les coses, alhora que veiem com altres sectors estan patint, i molt.

Abans els explicava que aquest primer trimestre de l'any hi ha un vint-i-quatre per cent menys de pagesos i pageses en el nostre país, de gent..., de treballadors i treballadores agraris i ramaders que no poden treballar en el seu sector perquè no hi ha aigua, per la sequera. S'han perdut, aquest primer trimestre, 13.700 treballadors, comparat amb el primer trimestre de l'any passat; i això és un problema. I aquí és on s'han de posar els recursos, per evitar que aquest sector, ja molt martiritzat per les polítiques de les darreres dècades, continuï patint i desapareixent, perquè al final no tindrem qui ens produeixi ni el quaranta-cinc per cent d'aliments que actualment ens autoproduïm a Catalunya.

També hem de decidir si continuem..., com vostès i la majoria sembla que volen deixar oberta l'aixeta oberta al turisme i, alhora, per seguir amb aquestes polítiques, continuar amb aquest urbanisme depredador de les últimes dècades, que, per exem-

ple, ens ha deixat..., un quinze per cent dels espais urbans de Catalunya estan en zones inundables. Podem continuar fent aquest tipus d'urbanisme, per exemple, amb el PDU de les Tres Xemeneies, que també preveu la construcció en zones inundables, o podem començar a adaptar-nos a la realitat que vivim i a fer les coses d'una manera correcta, i enlloc de cimentar i canalitzar, començar a l'inrevés: a restaurar, fer una restauració ecològica, a naturalitzar aquests espais, a crear planes d'inundació per evitar problemes com els que tenim quan hi ha grans tempestes.

Podem començar a aplicar un altre tipus de polítiques adaptades a la realitat actual; però sembla que això tampoc no acaba d'interessar. Igual que els camps de golf, que veiem, doncs, que un seixanta-tres per cent de l'aigua que utilitzen a Catalunya sí que és regenerada, però la resta la utilitzen de pous. I a sobre ens venen les promotores que volen continuar construint camps de golf per fer la Ryder Cup, per exemple, a Caldes de Malavella. No hi podem donar suport.

Hem de fer un canvi de model, un canvi d'usos per atendre primer les persones i després els sectors essencials d'aquest país. I per això ens cal molta feina, perquè durant molts i molts i molts i molts anys no s'ha fet massa res, i per això estem en la situació que estem. Esperem que amb la taula puguem parlar també del model de país que volem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, la consellera senyora Teresa Jordà i Roura.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Molt bé; gràcies, vicepresidenta. Diverses coses... És que, de fet, li he de donar gairebé la raó en tot; amb matisos, amb algun matís.

És veritat que aquest país no ha debatut els grans debats que crec que s'haurien d'haver tingut en temps i en forma. I, no ho sé, potser s'esperava que hi hagués un Govern que tingués un departament que es digués d'Acció Climàtica o potser s'esperava que, en fi, s'arribés a grans sequeres o a grans episodis meteorològics severos o no sé a quins episodis perquè tot això passés. Doncs, bé, s'hauran d'obrir, sens cap mena de dubte, perquè fem molt tard; però fem tard en això, com en moltes altres coses.

I aquí hi ha hagut desídia, i s'ha de dir, o no hi ha hagut interès –no hi ha hagut interès. El debat de l'aigua no s'ha fet mai i ara alguns ens exigeixen que el fem ja; sí, el fem –el fem ja. Segur que no és el millor dels moments aquest, però obrim la taula, evidentment, per arribar a aquest pacte, sobretot en informació, per això. I això és l'única cosa que li recrimino, si em permet: els números. Moltes vegades..., i sumar-nos a un seguit de proclames que no ajuden justament a que tinguem aquesta pau social en els diferents usos de l'aigua; que no vol dir que estiguin repartits de la millor de les maneres, però en qualsevol cas ens fem un flac favor –ens fem un flac favor.

Tenim el país que tenim: tenim un país industrial, tenim un país turístic. I tot això ja existeix. I tot això no ho podem tancar d'un dia per l'altre. Però segurament sí que, un cop establerts els usos en cada un d'aquests sectors, tenint en compte que n'hi ha un d'imprescindible, i que vostè i jo estem d'acord, que és el de l'agricultura i el de la ramaderia, perquè avui parlem poc de ramaderia, però la ramaderia hi suma un paper clau també, bé ens haurem de posar d'acord. I per això necessitem números i necessitem coses clares, eh? Ho dic, perquè ha fet alguna consideració d'algun percentatge que no és el percentatge que se'm dona a mi. Però, bé, en qualsevol cas, segur que encara es pot afinar molt més, i d'això es tracta.

Ens vam trobar una llei, que és la llei del canvi climàtic, fantàstica, treballada per aquest Parlament, però treballada i ja està. Aquest 2023 és aquest Govern que la desplegarà, evidentment amb l'ajuda, òbviament, i amb la col·laboració de totes i tots

vostès. Segur que trobarem més aliances amb uns que amb altres, però, en qualsevol cas, ara la despleguem.

També l'estratègia d'adaptació al canvi climàtic..., que en moltes de les coses que ha posat de manifest aquí estic segura que aquesta és la solució, perquè això és una estratègia, una estratègia davant una emergència climàtica, on hi ha una línia vermella molt clara, que *a priori* tothom l'aplaudeix, però a alguns no els agradarà, que es diu «entorn natural», i això vol dir que hi haurà coses que no les podrem fer, perquè s'ha de preservar aquest entorn natural i perquè no podem estar produint aigua infinita, segurament, per a alguns usos o per a algunes activitats que a dia d'avui no existeixen.

Jo crec que aquest debat s'ha de tenir i s'ha de tenir amb els sectors; i s'ha de ser valent, també, per tenir-lo. Però no ens ha de fer por, perquè no hi ha pla B, perquè no hi ha país B, bàsicament, i crec que això serà imprescindible.

Un minut i mig, també, per parlar..., perquè m'ha parlat de moltes coses, eh? El tema..., ara ha perdut una mica d'actualitat amb la sequera, però està bé que també en parlem, eh?, que és tot el tema de la recuperació de les centrals hidroelèctriques d'aquest país, que vostès n'han fet sempre molt esment. Saben també que estem treballant perquè totes, absolutament totes les centrals revertides siguin gestionades des del sistema públic, i en concret amb una fórmula mixta, en aquests moments –veurem si ha de ser aquesta o no, però en aquests moments tenim aquesta–, que és Agència Catalana de l'Aigua, energètica, ajuntaments. Veurem el que és més fàcil, el que és més ràpid de gestionar. Totes les que puguin seguir sent explotades..., perquè també, doncs, potser hi haurà algun cas on caldrà requerir una restitució del medi; ho veurem, veurem què passa, eh?

Però, com molt bé saben, actualment s'està treballant en el procediment d'extinció, en aquests moments, de la central de Can Trinxet, a Sant Quirze de Besora, i de la central hidroelèctrica de la Cúbia, al terme municipal de Ripoll, en aquest cas per la finalització del termini de la concessió, en aquest cas. I també Vilanna, al terme municipal de Bescanó, en aquest cas per incompliment reiterat de les condicions del títol concessional. Aquesta central també ha estat sancionada vuit vegades per l'Agència Catalana de l'Aigua. Però no n'hi ha prou que des del 2008 fins al 21 s'ha anat sancionant, sinó que el que hem de fer, eh? –i en això ens vam comprometre–, justament és actuar.

N'ha parlat vostè, eh?: la major part de la producció hidroelèctrica a Catalunya es porta a terme a la conca de l'Ebre –la major. Això..., la tutela, en aquest cas, és de la confederació. I a Catalunya, en aquest cas, a través, bàsicament, de l'embassament de Sau. És un dels temes recurrents, és un tema important, i en aquest també hi treballarem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les urbanitzacions amb dèficits urbanístics

300-00320/13

Continuem amb el quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les urbanitzacions amb dèficits urbanístics, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula el diputat Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, conseller... Avui portem, el meu grup parlamentari, un tema que no és la primera vegada que se n'ha parlat en aquest Parla-

ment; el meu grup ho fa perquè afecta milers de persones. És una problemàtica que entra i surt de l'agenda. De tant en tant en parlem, després no se'n parla, i nosaltres creiem que aquest és un problema per a milers de persones, però també ho és per als alcaldes i les alcaldesses del país, és a dir, per als ajuntaments.

Catalunya és un territori que, en termes generals, està ben planificat; podrem dissenyar sobre si és el model dels uns o dels altres, però, bé, tenim plans territorials, els pobles i ciutats del país tenen, disposen de planejament; però arrosseguem tot un seguit d'inèrcies urbanístiques des de fa temps que, des del nostre punt de vista, no som capaços d'acabar de resoldre amb les eines urbanístiques de les que ens hem dotat. Estem en portes d'unes eleccions municipals –d'aquí prop d'un mes, una mica abans, tindrem eleccions municipals–, i la moció subsegüent a aquesta interpellació que li faig al conseller de Territori ja es debatrà un cop sapiguem quina ha estat la decisió de la ciutadania, i, per tant, la composició dels nous consistoris a Catalunya.

És per això que, davant d'aquest context, nosaltres hem considerat oportú tornar-ho a portar de nou al Parlament i començar a posar fil a l'agulla des del minut zero dels nous ajuntaments. Estem parlant de les urbanitzacions amb dèficits urbanístics. Hem de, conseller –almenys així ho creiem nosaltres–, ser capaços de trobar solucions a aquesta problemàtica que hi ha en el país i com dotem de contingut una llei que va aprovar el Parlament de Catalunya l'any 2009, però que no ha acabat d'arrencar, eh? A Catalunya hi ha prop de set-centes urbanitzacions que no han pogut ser recepcionades pels ajuntaments del país –es diu ràpid, eh?–; és a dir, més d'1 milió de persones, de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, viuen en aquests entorns urbans. I això ja dona, o ens hauria de donar, la mida, la dimensió i la preocupació social que comporta. És a dir, un quinze per cent, aproximadament, de la població del país viu en aquests entorns urbans, amb problemes i casuístiques diferents. Perquè, si fem una anàlisi d'aquestes set-centes, probablement no trobarem un fil conductor comú. Bé, n'hi han unes quantes que després, des del meu punt de vista, l'hi explicaré, no?

Aquestes urbanitzacions van néixer a mitjans dels seixanta, als primerencs setanta, i eren zones de segones residències i s'han acabat convertint, en la majoria d'ocasions, en primeres residències. Urbanitzacions que, ateses les circumstàncies polítiques d'aquells moments –manca de control democràtic, especulació pura i dura, a vegades connivència fins i tot dels responsables municipals amb els promotors d'aquelles urbanitzacions–, es van comercialitzar sense el procés adequat de parcel·lació, de planejament urbanístic, de dotació de serveis, de manca de sanejament. Bé, podria fer aquí un reguitzell de tot allò que manca, no? És veritat que molts d'aquests entorns urbans han millorat gràcies a l'esforç dels seus veïns i de les seves veïnes, també de la contribució dels ajuntaments.

Ara bé, subsisteixen nombrosos casos amb mancances molt importants, amb processos d'urbanització inacabats. Aquest procés de transformació urbana cap a la primera residència ha fet més evident les mancances de moltes d'aquestes implantacions territorials i residencials. Som conscients, conseller, de la complexitat de les situacions que existeixen, però molts alcaldes i alcaldesses, regidors i regidores, s'han adreçat a nosaltres; en les converses que hem tingut, doncs això, mostren les múltiples casuístiques que ens trobem, no?

Ara hi han quatre o cinc denominadors comuns, des del meu punt de vista. Primer, constatem que, per les característiques socials i econòmiques dels propietaris i propietàries d'aquests sectors urbanístics, les persones no tenen o no tindran la capacitat econòmica suficient per fer front al conjunt de les despeses urbanístiques que avui exigim, si iniciéssim una nova urbanització en el seu moment inicial.

Que els ajuntaments afectats tampoc tenen una capacitat econòmica per fer front al problema. Estem parlant que, en la majoria de casos, pràcticament en quasi tota la majoria de casos, són ajuntaments mitjans i sobretot petits i, per tant, amb dificultats econòmiques evidents.

Tercer, la rigidesa de l'Administració de la Generalitat a l'hora d'interpretar la normativa, que masses vegades fa inviable trobar sortides raonables al conflicte. I conflictes que s'acumulen: problemes de sanejament, problemes de salut, de seguretat, de convivència, en alguns casos d'abastament, problemes d'asfaltat. És a dir, tot un reguitzell de..., que ara no els hi llistaré.

Set-centes urbanitzacions que abasten moltes comarques i pobles: des del Garraf, el Penedès, la Selva, el Maresme, els Vallesos. Podríem parlar de pobles i ciutats d'altres comarques.

Una llei, com a cinquè tret diferencial, la d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics, que no s'aplica. De fet, va haver-hi una convocatòria d'ajuts als ajuntaments i a les entitats. L'any 2010 hi va haver canvi de govern. Recordi que aquesta llei va ser una llei que la va aprovar i la va tirar endavant el Govern progressista i d'esquerres que hi havia a Catalunya, el Partit Socialista, Esquerra, Iniciativa en aquell moment. Va haver-hi canvi de govern i no hi va haver cap més tipus de convocatòria.

L'hi torno a repetir: anomalies d'uns temps passats. L'urbanisme no tenia l'adequat o cap control de l'Administració; els promotors han desaparegut, i ens trobem que masses vegades els responsables locals no tenen les eines legals per trobar les solucions que els veïns i les veïnes els hi reclamen. Fins i tot la sindicatura de greuges va elaborar un informe que apuntava tot això, no?, i ens indicava que cal buscar solucions jurídiques i tècniques que, des d'un punt de vista realista i pràctic, trobin el camí per solucionar aquest gran problema territorial que tenim en el país.

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar creu necessari fer modificacions en la legislació aplicable. De fet, hi va haver ja una resolució aprovada per aquest Parlament que indicava aquest camí –però d'això ja fa tres anys–: canvis en la normativa o en la legislació per ajudar els ajuntaments del país en la tramitació i en els paràmetres urbanístics a implementar en aquells nuclis de població per facilitar-ne justament l'aprovació, la recepció.

I dins d'aquests nous paràmetres no cal perdre de vista el pagament de les quotes que se'n derivarà, de tots aquests processos. El pagament de les quotes, que, efectivament, les hauran de produir, s'hauran de fer efectives per part dels propietaris i propietàries, no? Aquest era el sentit de la llei del 2009, que no ha estat aplicada.

Només un any, l'hi torno a repetir, on es van obrir convocatòries. Deu anys perduts, o tretze ja, eh?, tretze anys perduts per trobar solucions al problema financer que tenen els ajuntaments, però sobretot que tenen els propietaris, que no és que no vulguin pagar. De fet, amb tots els que jo m'he reunit, tothom diu que ells hi volen contribuir, però en la mesura justa, no? I el que necessiten i el que reclamen és el recolzament de l'Administració local, però sobretot també del Govern de la Generalitat de Catalunya.

En la segona part li plantejaré algunes altres qüestions al voltant d'això, però espero conèixer la seva opinió al respecte.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Territori, el senyor Juli Fernández Olivares.

El conseller de Territori (Juli Fernández i Olivares)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Diputat Terrades, bona tarda i moltes gràcies per la seva interpellació. I l'hi dic sincerament, perquè crec que és una qüestió que hem de ser capaços d'abordar i que estic convençut que podem construir solucions de manera compartida.

En la seva intervenció, vostè, doncs, anava explicant algunes de les situacions que ens trobem, i que ens hi trobem des de fa dècades. I explicava que, a banda de les desenes de milers de ciutadans que ho viuen cada dia, alcaldes i alcaldesses del nostre país es troben davant d'aquesta situació, amb els que, com vostè i jo, hem participat del món local. Segurament, a més a més de pel que ens expliquen, ho hem

viscut de primera mà. I jo també, en les meves responsabilitats a nivell supramunicipal, he tingut l'oportunitat de conèixer-ho directament. Per tant..., i amb això el que li volia dir és que crec que és una qüestió que hauríem –i a mi m'agradaria que fos així– de ser capaços de que depassés moments concrets.

Vostè plantejava que aquest debat..., que la seva moció subsegüent serà després de les eleccions municipals. Jo crec que és important que tota la feina que puguem fer al voltant d'aquestes eines legislatives per tal de posar solució a qüestions que són, en podríem dir, cròniques, com aquesta de les urbanitzacions, la puguem fer en aquell context. I jo així els hi he plantejat a tots els alcaldes i alcaldesses amb els que n'he parlat, del color polític que fossin. És a dir, jo he intentat transmetre que el de les urbanitzacions, però també altres qüestions urbanístiques, és un dels reptes que tenim per davant, i que –permetin-m'ho dir així– tenim moltes coses per fer batalla com per fer-ne, a més a més, d'aquesta.

Vostè em parlava de la llei d'urbanitzacions. Jo li plantejo la llei de territori com a possible eina de solució. N'hem parlat a la Comissió de Territori. En les meves compareixences jo els hi he pogut compartir que pot ser o que ha de ser un instrument. Vostè mateix ara ho deia, no?, fa tres anys, en la seva interpellació a l'aleshores vicepresident del Govern, l'hi plantejava dient-li: «Després de quatre anys encara no tenim cap document.» Però li plantejava aquesta com una via de solució. I, per tant, crec que la voluntat del Govern és avançar-hi, és tenir la capacitat de poder compartir aquesta via amb els grups parlamentaris, per tal de que puguem construir aquestes eines, aquests instruments al servei de tots els alcaldes i alcaldesses, regidors i regidores, però sobretot dels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

I, a més a més d'aquest repte..., que sé que és immens i que fins ara no ha passat, i, per tant, si fins ara no ha passat, senzill segur que no és, però hi posarem tot l'esforç. I crec que coincidim en molt bona part o gairebé tota la part de l'anàlisi que vostè fa. I estic convençut que amb la resta de grups parlamentaris, en la part majoritària també. Doncs fins que tinguem aquesta possibilitat, en aquest context favorable, que crec que tenim una finestra d'oportunitat i, per tant, el compromís de posar-nos-hi en aquest sentit conjuntament, hi han hagut algunes eines que el Govern ha desenvolupat que crec que ens ajuden a que no es reproduïxi la situació que vivim. Com vostè coneix, el pla director de sòls no sostenibles, que ens ajuda a que alguns sòls pendents de desenvolupament hagin estat desclassificats entre Alcanar i Malgrat de Mar i, per tant, que no apareguin aquests nous fenòmens. Però també, per exemple, en la llei d'acompanyament dels pressupostos d'enguany, hem incorporat alguna disposició que intenta avançar en aquest sentit, sobretot en l'àmbit del sanejament.

Vostè ens explicava –i ho comparteixo– que moltes de les dificultats que planteja aquesta situació van associades a quins són els estàndards d'aquestes urbanitzacions –estàndards des del punt de vista de clavegueram–; algunes d'aquestes urbanitzacions no en disposen i, per tant, a l'hora de fer-ne la recepció és complicat, perquè això genera uns costos. També des del punt de vista de quins són els requisits urbanístics, que en molts casos no són homologables als dels centres urbans, i no ho són, moltes vegades, pels orígens de desenvolupament d'aquestes urbanitzacions.

Per tant, en aquest context, crec que tenim la capacitat de poder construir solucions. Com els hi deia, crec que no és un repte nou. La primera legislació urbanística va ser dictada l'any 81 i ja pretenia en aquell moment evitar la proliferació d'aquestes urbanitzacions. Podem dir, diguéssim, que hem pogut aconseguir la seva proliferació, però que tenim camí per córrer per tal de poder tenir eines per tal de que tinguem capacitat de facilitar aquestes recepcions de les set-centes i escaig unitats urbanístiques que tenim pendents de poder incorporar.

Per tant –i acabo amb aquesta reiteració–, el compromís de treball amb aquesta eina legislativa, amb l'eina legislativa que és la llei de territori, perquè pugui fer possible que tingui recorregut i que tingui solució la incorporació d'aquestes unitats urbanístiques. I crec..., i aquí, un cop tinguem la capacitat d'haver resolt les allega-

cions a la feina que hi havia feta, crec que tindrem i estic convençut que tindrem capacitat de poder construir la solució plegats i plegades, perquè, com li deia, comparteixo la seva intervenció en un percentatge elevadíssim de les seves paraules.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Miri, vagi d'entrada que ni els alcaldes o alcaldesses d'Esquerra Republicana, de Junts per Catalunya, del PSC, dels comuns, de la CUP no són responsables del desastre de model territorial que es va produir en el país en els anys seixanta i setanta i que després han hagut de gestionar ells, no?

I d'aquest tema, conseller, nosaltres, malgrat que avui li fem aquesta interpel·lació, no en fem batalla electoral, perquè, des del nostre punt de vista, el que cal és, entre el Govern i els grups parlamentaris, trobar solucions a aquest problema. Ho torno a repetir, és que en aquests entorns urbans hi viu a prop d'una mica més d'1 milió de conciutadans i conciutadanes, de catalans i catalanes. I nosaltres no compartim el model urbanístic que va originar aquest desplegament de cases en el territori. Estem a favor d'un model compacte. Primer, perquè no hi hagi consum del sòl. Segon, perquè mantenir –i ho saben bé els alcaldes i alcaldesses– alguns dels serveis en aquests territoris és absolutament caríssim, no?

Miri, l'11 d'abril del 2019 aquest Parlament va aprovar al Ple del Parlament una moció que, a instàncies també del nostre grup, amb la participació activa del seu grup parlamentari i també de Junts, va aprovar tres coses, eh?

La primera. Recollia la futura legislació de territori, un nou règim jurídic que fixi els estàndards requerits a cada un dels sistemes urbanístics, atenent a que la majoria d'urbanitzacions en dèficit són anomalies del passat. En això estàvem d'acord.

Obrir les línies d'ajuts i subvencions per regularitzar i millorar les urbanitzacions amb dèficits urbanístics. També hi havia un gran acord. Però, miri, sap què passa? Que no s'han obert ni aquestes línies d'ajuts previstes a la llei de 2009 ni tenim una nova llei de territori.

Llei de territori que, tot sigui dit, tots els consellers que des de l'any 2012 han passat per aquest faristol l'han anunciada. Ja la va anunciar el conseller Santi Vila, eh? Jo no li he demanat que vostè també digui que presentarà una llei de territori. No l'hi demano. De passada sigui dit, una llei de territori, que és una llei estructurant i que ha de tenir la voluntat de perdurar anys, prèviament hauria de ser treballada –no aprovada primer pel Govern i després ja veurem què passa amb les esmenes– per tenir un consens previ per tal de tirar endavant.

Segurament, aquesta nova llei de territori, conjuntament amb la llei d'urbanitzacions amb dèficit urbanístic, seria un bon instrument per solucionar els problemes. Ara, vist això, tinc la impressió que anirà per llarg. Potser sí que ens podríem posar d'acord en fer una modificació de l'actual. No esperar les lleis d'acompanyament del pressupost, sinó fer una modificació limitativa de la llei de territori que impedeixi l'ocupació de sòl, però que sigui capaç d'encaixar, doncs, solucions legals pràctiques i solucions tècniques que permetin abordar aquesta problemàtica i trobar solucions, uns estàndards urbanístics *ad hoc* respecte a aquestes urbanitzacions.

I a ningú se li escapa, conseller –crec que a vostè tampoc–, que hi ha un problema de finançament de les actuacions urbanístiques a resoldre. És per això que ja li anuncio que instarem en la moció el Govern a que en els pressupostos del 2024, igual que s'hauria de fer amb els barris vulnerables o amb vulnerabilitats, es creï una nova convocatòria d'ajuts sostinguda en el temps per anar resolent els problemes de les urbanitzacions amb dèficits urbanístics.

És impensable que..., per posar tres o quatre exemples: la urbanització de Can Carreres, a Pineda, o Can Raimí i Can Cabot, a Argentona, o a Olivella. M'explicava

l'alcaldeessa d'Olivella ahir que, per solucionar els problemes que té de la distribució en baixa d'aigua i algunes fugues, que abans n'hem parlat, té vuitanta quilòmetres de canonades. És impossible que un ajuntament pugui resoldre aquest tema. O té cent quilòmetres de la xarxa de sanejament per poder anar a les EDARs.

Per tant, el que li estem plantejant és: primer (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), intentem resoldre aquest tema des d'un punt de vista pràctic –acabo, vicepresidenta– d'encaix normatiu, i que en el pressupost del 2024 hi hagi pressupost per a la llei de barris que hem aprovat recentment i per a la llei d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics de l'any 2009.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el senyor Juli Fernández i Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, senyor Terrades. (*Pausa.*) Ai, perdoni, s'ha canviat i no el veia. Miri, preparant la interpellació, he recuperat la seva interpellació de fa tres anys, perquè vaig pensar: «A veure...» I crec que una de les primeres coses –i crec que pel to de la intervenció així es demostra..., una de les coses que hauríem d'intentar és que d'aquí tres anys no tornéssim a tenir el mateix debat. Per tant... Ho dic perquè, si no, Olivella sempre surt, eh?, perquè fa tres anys ja sortia Olivella. Llavors, eren quaranta-quatre quilòmetres de carrers en urbanitzacions. De quaranta-quatre a quaranta-sis, deia vostè. Ara són els vuitanta de canonades. Ho dic perquè si podem parlar de que ja ho hem resolt o que estem en camí de resoldre-ho, millor.

Permeti'm l'anècdota, eh?, però crec que és il·lustratiu d'on som; és a dir, d'una qüestió que tenim, no?, aquí. És per això que jo el que intentava plantejar... I no l'hi deia perquè vostè ho estigui situant en un context electoral. L'hi deia perquè ho crec fermament –i crec que vostè també–, que si no ho traiem d'aquí, continuarem encallats. I no és la nostra voluntat; això ho deixo molt clar. La voluntat del Govern en això és construir de manera compartida solucions; de manera compartida, a través dels instruments legislatius que tinguem. Jo crec que hem fet feina, que s'ha fet molta feina al voltant de la llei de territori, i que podria ser un instrument que fos interessant per abordar la situació, perquè aquesta feina s'ha fet durant molt de temps, i l'ha fet gent molt diversa.

I quan, com vostè, parlo amb alcaldes i alcaldesses de tot el país, siguin del color polític que siguin, el missatge que acabes rebent, que és el mateix que jo els hi dic a ells, és: «Si us plau, fem que aquesta eina hi sigui.» Potser no serà l'eina al cent per cent de ningú. I jo em comprometo a que no sigui cent per cent l'eina que jo voldria. Si tots i totes ens comprometem a que no sigui l'eina del cent per cent de ningú, estic convençut que tindrem una eina per fer front a aquesta situació i per fer front a moltes altres en l'àmbit urbanístic.

Vostè em parlava de no fer-ho a través de disposicions addicionals. Si no som capaços de tenir aquest altre gran acord, el que hem d'intentar és trobar camins que intentin ajudar, perquè quan venen alcaldes i alcaldesses a demanar camins que intentin ajudar, sempre compartim que utilitzem els que puguem, no? I jo crec que aquest darrer de la disposició addicional tercera..., ai, la disposició addicional –ja m'he connectat amb el següent tema– dels pressupostos de la Generalitat, que fa possible la part de sanejament i altres sistemes que no siguin de clavegueram, va en aquest sentit.

Per tant, i per no allargar-ho més, perquè crec que no és una cosa habitual i crec que està bé que passi. Jo crec que aquí tenim una visió molt similar i que tindrem capacitat de poder treballar plegats amb vostè i amb la resta de grups parlamentaris per tal d'encaminar-hi solucions.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre el transport ferroviari

300-00323/13

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el transport ferroviari; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat Ferran Estruch i Torrents.

Ferran Estruch i Torrents

Molt bona tarda, diputades i diputats, vicepresidenta, conseller. Toca l'última intervenció. Tindrem sort que no hi haurà rèplica i, per tant... Quatre-cents setanta... (*Veus de fons.*) En principi. Quatre-cents setanta-tres van ser les incidències a Rodalies de Catalunya l'any 2022. No els diré res que no sàpiguen: que un any té 365 dies i, per tant, 1,3 de mitjana d'incidències de Rodalies de Catalunya l'any 22. Una autèntica vergonya!

Això, conseller, ens preocupa, i ens preocupa molt des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i per això avui l'interpel·lem centrats en rodalies i el funcionament de Rodalies de Catalunya. Avui mateix hem vist afectacions a sis línies del país, deixant a l'andana gent que no ha pogut arribar a l'hora a la seva feina, al metge, a la universitat. I moltes altres incidències que aquest any ja portem també, que denoten aquesta mala gestió que el Govern d'Espanya fa de Rodalies de Catalunya.

Podem resumir de moltes maneres el servei de Rodalies de Catalunya, gestionat exclusivament pel Govern, en aquest cas socialista, però crec que les més idònies en serien dos: avaria i retard. Aquesta és la definició de Rodalies de Catalunya: avaries i retards continuats. Dues paraules que defineixen el que patim, el que pateixen els ciutadans, els treballadors i les treballadores al nostre país.

I nosaltres considerem que són diversos els motius, però bàsicament es poden resumir en dos, les causes d'aquesta situació. Una, l'infrafinançament crònic, la poca inversió, infraestructures obsoletes, velles, i la mala gestió de l'Estat espanyol dels diferents governs i, en aquest cas, la del Govern socialista. Hi insisteixo: mala gestió i dues dècades d'incompliment i infrafinançament per part de l'Estat espanyol.

La seva mala gestió, la del Govern de l'Estat espanyol, és la que paguem els catalans i catalanes cada dia, a diferència, per cert, d'altres llocs de l'Estat, malgrat que Catalunya té la xarxa més àmplia –473 quilòmetres de vies– i que és la comunitat que transporta, amb rodalies, més passatgers. L'any 21, a Catalunya, del que estava pressupostat es va destinar només un trenta-cinc per cent de la inversió pressupostada, mentre a Rodalies de Madrid 185; trenta-cinc d'inversió del cent per cent pressupostat a Catalunya, 185 a Madrid. Les xifres parlen per si soles.

A Catalunya no és que no s'hagi invertit el que tocava, sinó que no s'hi ha volgut invertir. Només s'han fet promeses interessades, inversions que no han estat una realitat i traspassos *fake*, un engany en tota regla. I cal denunciar-ho una vegada més, com ho hem denunciat fa molts anys, el grup i Esquerra Republicana de Catalunya.

Com segurament deu saber, conseller, el servei de rodalia és el pitjor valorat pels ciutadans de Catalunya, dos punts per sota de Ferrocarrils de la Generalitat. Cap sorpresa. Com tampoc ho és que centenars de milers de catalans cada dia es lleven amb la incertesa de saber si arribaran a l'hora a la feina, a la universitat o a la cita al metge. Com a exemple, avui, els milers de ciutadans que s'han quedat a l'andana. Els usuaris de Renfe s'han trobat amb incidències quatre dies a la setmana de mitjana, i Catalunya no es pot permetre això ni un dia més.

Els últims sis mesos –parlàvem del 22–, agafant el final del 2022 i aquest 2023, hi ha hagut cent quinze dies d'incidències pròpies reconegudes per Adif i Renfe

—cent quinze— d'encara no cent vuitanta dies: un setanta per cent. Un vertader escàndol que li hauria de caure la cara de vergonya a qui gestiona aquestes infraestructures i aquestes entitats, com són Renfe i Adif. (*Alguns aplaudiments.*)

Per contra, veiem que el servei de Ferrocarrils de la Generalitat —amb mancances, evidentment, i amb voluntat de millora— podem dir que és similar a un metro, el metro, doncs, que té una puntualitat extraordinària i unes incidències molt per sota de la mitjana respecte al que té Rodalies de Catalunya.

Què passa, doncs? Per què, malgrat encadenar tantes incidències i problemes en el servei, no es capgira aquesta situació? En primer lloc, com deia, creiem que és l'infrafinançament crònic. Ja des del Govern de Zapatero l'Estat ha deixat d'invertir 12.000 milions d'euros. Promeses, plans, pluja de milions, però res. Més d'una dècada d'incompliments d'acords i de dèficit crònic.

Però en els darrers anys la cosa no ha millorat; ni el 19, ni el 20 ni el 21; 2019-20 es van deixar d'invertir més de 700 milions d'euros, d'acord amb la previsió de despesa anual, ja que no hi havia pressupostos. El 2022, Renfe i Adif van executar una de cada tres inversions previstes en la xarxa ferroviària. I el 21 es va pressupostar una inversió de 900 milions i se'n van executar 200. Es tracta, doncs, d'un dèficit crònic de dècades, però també dels últims temps.

Els incompliments pressupostaris del Govern espanyol respecte a rodalies s'han acumulat, com deia, durant dècades, i només en els últims dotze anys ja representen un volum de 12.383 milions d'euros. Cert és que actualment el pla d'inversions, el pla de rodalies vigent amb l'oficina tècnica està avançant, però avança molt lent i massa tard i els ciutadans no poden esperar.

Dos puntualitzacions, dos exemples. Saben quant tarda un ciutadà de Manresa o del Bages a venir a Barcelona? Una hora i vint minuts; entre una hora divuit i una hora vint-i-dos minuts. Dos minuts més que fa cent anys, quan es va inaugurar aquesta línia. Saben quant tarda el tren que va de Lleida a Manresa a Barcelona? Quatre hores. Lamentable. Molt lamentable. No és gens normal. I llavors, alguns —i aquí aprofitem moltes mocions—..., es parla de reequilibri territorial. Si arribar des de Lleida, passant per Manresa en quatre hores o venir de Manresa a Barcelona, una hora i vint, és reequilibri territorial, caldria explicar-ho més bé.

Segona causa que els hi deia: infrafinançament, però també mala gestió, nefasta gestió, i, en aquest cas, nefasta gestió del Govern socialista d'Espanya i amb responsabilitat directa del PSC, que és qui governa en exclusiva infraestructures i Rodalies de Catalunya. (*Aplaudiments.*) En són vostès els responsables. Només l'any passat els ciutadans de Catalunya van acumular 350.000 minuts esperant un tren. Com deia, 473 incidències registrades en un any, en el 22. Només l'any passat, unes vuitanta mil persones es van esperar durant tot un dia sense que el tren passés, i van arribar tard a la feina, al metge, com els hi deia. I, a part de tot això, també restant competitivitat a les nostres empreses i al teixit productiu del nostre país.

I encara es pregunten com és que volem ser independentistes, o com hi ha molta gent d'aquest país que vol que assumim totes les responsabilitats. El conseller ens ho explicarà, però ell ho deia en l'última entrevista: «Volem assumir tota la responsabilitat perquè no volem excuses.» I així és. Calen millors instal·lacions, millors infraestructures, millors serveis per fer del tren el mitjà de transport útil, eficient i fiable, per tenir el que necessitem per afrontar també els reptes de transició energètica o la vertebració territorial, com us deia.

Perquè, saben —i aquí em dirigeixo als companys i companyes del PSC—, són vostès, com els hi he dit, amb els ministres del Partit Socialistes de Catalunya, els que tenen la responsabilitat de gestionar rodalies. L'única cosa que el Partit Socialistes gestiona en exclusiva a Catalunya i resulta que és un desastre.

Els hi recomanaria que fossin més prudents a l'hora de donar lliçons de gestió. Abans sentia: «Mala gestió en el tema de la sequera, manca d'iniciativa...» Pensava que la senyora Paneque parlava de rodalies. Perquè d'errors i encerts en fem tots;

també aquest Govern i també Esquerra Republicana. I en aquests dies n'hi ha hagut algun, i avui s'han assumit responsabilitats, també, en aquest sentit. Errors i encerts en fem tots, sobretot aquell que governa i fa acció. Però el que passa amb rodalies des de fa tants anys és una vergonya que cal canviar immediatament. (*Aplaudiments.*)

Calen solucions. Els catalans i les catalanes necessitem solucions, tal com hem demanat i reiterat durant massa temps. Són imprescindibles, per al benestar de la nostra gent, per a la competitivitat del nostre país, solucions, i solucions ràpides. Perquè el mínim que podem fer, després de tants i tants anys de nefasta gestió que repercuteix directament sobre el dia a dia de la ciutadania, de la gent, el mínim que podem fer és donar la cara. El mínim que podem fer és explicar-nos, explicar-se, assumir responsabilitats, assumir compromisos. I això què és el que els hi demanem al PSC, al PSOE i al Govern d'Espanya.

I per això els anunciem que demanarem la compareixença d'aquells que en tenen la responsabilitat. En primer lloc, del secretari d'Estat d'Infraestructures, un conegut per a aquest país. També de l'expresident de Renfe, del president actual, i de la presidenta d'Adif, perquè donin la cara i expliquin a la ciutadania aquesta mala gestió del servei de rodalia.

Com deia, si l'única responsabilitat que els socialistes tenen és gestionar rodalies i és tan clamorosament nefast (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), imaginin gestionant altres coses al nostre país. Junts vam aprovar, en el debat de política general, que calia assumir el traspàs de rodalies per part de la Generalitat. Nosaltres ho hem defensat sempre. Això..., ens vam posar com a termini a finals d'any. Per això, conseller...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, se li ha acabat el temps.

Ferran Estruch i Torrents

...li pregunto com estan les negociacions per a aquest traspàs i com valora tota aquesta situació escandalosa de la gestió de rodalies per part del Govern socialista de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el senyor Juli Fernández i Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Diputat Estruch, moltes gràcies per aquesta interpellació, per poder tenir l'oportunitat d'explicar-los per què és important tenir un sistema ferroviari integral a Catalunya.

És important que el transport públic en un país funcioni bé. I és important, bàsicament, perquè, en el context en el que ens trobem d'emergència climàtica, el transport públic ha de ser una solució real, ha de ser una solució efectiva, viable en els desplaçaments quotidians. I alhora també és important que funcioni bé, perquè la competitivitat del nostre país en gran part millora si el transport públic funciona bé, si els treballadors i les treballadores, si els estudiants i les estudiants arriben a l'hora que han d'arribar a complir amb les seves obligacions. I, fins i tot, des d'un punt de vista emocional, és important que el transport públic funcioni bé. Parlo des del punt de vista de benestar emocional, de que la gent sàpiga que no hi han incerteses.

El transport públic del nostre país, el transport ferroviari en concret, diria que en l'àmbit de metro, en l'àmbit de tramvia, en l'àmbit de Ferrocarrils de la Generalitat, compleix amb aquestes premisses. Fa que la gent estigui tranquil·la, fa que la gent pugui arribar amb certesa als seus llocs de feina, als seus espais d'estudi. I, per desgràcia –i ho repeteixo: per desgràcia–, perquè a mi m'agradaria que fos diferent –per

desgràcia–, una peça clau del transport públic a Catalunya, potser la peça clau del transport ferroviari a Catalunya, no funciona bé, la peça clau del transport ferroviari a Catalunya ens falla. I la peça clau del transport ferroviari a Catalunya ens falla –i no reiteraré moltes de les raons que vostè donava–, però que ens falla no és una opinió. I que falla no és una qüestió anecdòtica o puntual. És a dir, que avui hi hagi una incidència que afecti sis línies i que faci reprogramar els trens de l'R2 sud a dos trens per hora, si fos un dia li pot passar a tothom. Hi han incidències, n'hi ha. A rodalies, vuit de cada deu dies hi ha una incidència greu. Ho repeteixo: a rodalies, vuit de cada deu dies hi ha una incidència greu. Si tu has d'anar a treballar cada dia, tens un vuitanta per cent de possibilitats de que hi hagi una incidència.

La voluntat del Govern és ser part de la solució –ho he dit en aquesta cambra moltes vegades: ser part de la solució–, perquè els ciutadans i ciutadanes necessiten una solució, i nosaltres en volem ser part activa. I creiem que si assumim totes les responsabilitats, totes les responsabilitats sobre rodalies, podem tenir un horitzó d'esperança, podem tenir una solució. I per fer això, per tenir una solució, no es tracta només de parlar d'un contracte programa. Per tenir això, per tenir un horitzó d'esperança, per tenir una solució real –que no és màgica, eh?, però és una solució real i que estic convençut, vaja, que tots els diputats i diputades d'aquesta cambra ho volem–, ens cal gestió, inversió i infraestructura. I ens cal que tinguem la capacitat de tenir la responsabilitat en els tres àmbits: gestió, inversió i infraestructura. És relativament senzill. De les incidències que pateix rodalies o mitjana distància, una tercera part són de Renfe, una tercera part són d'Adif. Infraestructura, gestió i inversió a parts iguals.

Per tant, nosaltres estem disposats, el Govern de la Generalitat de Catalunya estem disposats a assumir totes les responsabilitats, perquè no volem tenir excuses. I som conscients de que podem patir desgast assumint totes aquestes responsabilitats. Però posem sobre la taula del ministeri la proposta de treballar en un espai polític, perquè cal assentar un compromís polític de que es treballi en aquests tres àmbits per construir una solució per als ciutadans i ciutadanes que es troben vuit de cada deu dies amb incidències al tren quan van o tornen de la feina, quan van o tornen de l'escola, de la universitat. Per tant, nosaltres posem sobre la taula el que creiem que pot ser una proposta de solució; una proposta de solució perquè hi hagi una millora en el servei.

N'hem posat algun altre en el mentrestant, l'he explicat també en aquesta cambra. Rodalies Lleida. 2025, Generalitat de Catalunya opera Rodalies Lleida a través de Ferrocarrils de la Generalitat. Previsió: doblar les freqüències. El Govern de la Generalitat posa a disposició de Renfe 2 milions d'euros, que és el cost de doblar les freqüències perquè comenci a passar ja. No passa. Si no passa, pot ser que no sigui el seu interès que els ciutadans i ciutadanes que utilitzen la línia de Rodalies Lleida tinguin més freqüència. L'interès del Govern de la Generalitat –l'interès del Govern de la Generalitat– és l'interès de la gent que fa servir el tren, és l'interès de les empreses que els seus treballadors i treballadores fan servir el tren. No és l'interès ni de Renfe ni d'Adif, és l'interès de la gent que cada dia fa servir el tren i de les empreses d'aquest país que necessiten que sigui un transport fiable.

En aquesta situació, el més còmode segurament seria no fer cap proposta –seria no fer cap proposta–, no tenir cap voluntat d'asseure's i arribar a un acord per tal de construir una solució. Però nosaltres el que volem és construir una solució. I és per això que plantegem que cal que tinguem un espai polític a on parlar de gestió, inversions i infraestructura. Perquè assumint la responsabilitat des del Govern de la Generalitat, estem convençuts que aquesta situació pot millorar.

Els explicava la qüestió de Rodalies Lleida, però podríem anar també a les Terres de l'Ebre i veure com l'Avant no hi és. Malgrat compromisos del Partit dels Socialistes, l'Avant segueix sense ser-hi. I a mi em sap greu, però hi han responsabilitats polítiques en tot plegat. No, això no es redueix a una qüestió tècnica de gestió,

hi han responsabilitats polítiques. I, per tant, aquells que en tenen la responsabilitat política, que la tenen ara en el Govern de l'Estat i que l'han tingut durant dècades, crec que tenen la responsabilitat de construir aquesta solució.

Nosaltres, ho reitero, estem disposats a fer-ho, ho hem dit moltíssimes vegades. Saben que jo sempre dic que volem totes les responsabilitats, que no volem excuses, que les excuses no ens serveixen. Que sortir vuit de cada deu dies a dir que Renfe no funciona no aporta res a la gent d'aquest país –re. No aporta res a la gent d'aquest país que pugui sortir, vuit de cada deu dies, a dir que Renfe no funciona; entre altres coses, perquè la gent que el fa servir ja ho sap. Per tant, ho reitero: el Govern de la Generalitat de Catalunya té l'interès de la gent d'aquest país, no té l'interès ni de Renfe ni d'Adif, i volem ser part de la solució de que la peça principal del sistema ferroviari integral de Catalunya no funcioni. I això és el que farem incansablement fins tenir la solució per a la gent que cada dia utilitza el tren en aquest país i que tingui un recurs de transport públic fiable per ser utilitzat.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Doncs suspenem la sessió fins demà al matí a les nou.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i un minut.